

ВРАЧЕШКИ ХРОНИКИ

САМОДИВАТА И ДИГИТАЛНИЯТ ЛОВЕЦ

ТОНИ АНГЕЛЧОВСКИ

02:17

Не носи копие.

ВРАЧЕШКИ ХРОНИКИ

Самодивата и Дигиталният ловец

Тони Ангелчовски

На онази, която стои с лице към селото.

*Врачеш не е мястото, където предсказват
бъдещето.*

*Врачеш е вратата, през която бъдещето
преминава.*

БЕЛЕЖКА КЪМ ИЗДАНИЕТО

Врачеш съществува. Бебреш тече. По някои къщи още стоят шиндени покриви.

Проходът, изворите и пътищата в тази книга могат да бъдат намерени от всеки, който тръгне да ги търси.

Всичко останало е измислено и носи подпис.

Не проверих дали някой в селото е чувал глас в 02:17.

Не попитах.

ЗА ИМЕНАТА

Врач е този, който вижда скритото и лекува
чрез виждането.

Преданието помни селото под името
Шиндарево, от шинда - дървена плоча,
използвана за покривна настилка.
Шиндарството е врачешки занаят, а
прозвището шиндари е живо и до днес.

Шиндата е първата защита, която човек си
прави сам.

Покривът, който не е къщата.

СЪДЪРЖАНИЕ

SPRING NODE 01

Изворът, който знаеше името му

GAP NODE 02

Тринадесетте липсващи секунди

TUNNEL NODE 03

Следата под планината

BORDER NODE 04

Вълците не лаят по нея

VOID NODE 05

Човекът без следа

SAMODIVA NODE 06

Протокол „Самодива“

Изворът, който знаеше името му

Всяка нощ в 02:17 приемникът хващаше глас. Приемникът беше изключен.

Първия път реших, че съм оставил захранването включено.

Не беше необичайно. Работех до късно и понякога спирах машините по реда, в който ми попаднеха пред очите, а не по реда, по който ги бях включил. Лампата над масата, поялникът, захранването, анализаторът, компютърът. Приемникът стоеше в края на работния плот, между две кутии с конектори и стар осцилоскоп, който използвах повече от навик, отколкото от необходимост.

Сутринта ключът му беше в положение OFF.

Не обърнах внимание. Записът в софтуера беше дълъг една секунда и осем десети. Спектърът приличаше на човешка реч, но нямаше достатъчно материал, за да се отделят думи. Изтрих файла, проверих автоматичните

задачи и продължих с работата.

На следващата нощ се повтори.

Същият час. Същата продължителност. Същият тесен диапазон в средните честоти. Нивото на сигнала беше по-високо от фоновия шум с девет децибела, но не достатъчно, за да се държи като близък предавател. Нямаше плавно усилване, нямаше затихване и нямаше движение по честотата. Гласът се появяваше целият, стоеше за кратко и изчезваше без опашка.

Този път не изтрих файла.

Проверих часовника на компютъра. После часовника на записващия модул. Разликата между тях беше двадесет и три милисекунди. Свърих ги с външен източник и повторих проверката след час. Нямаше отклонение, което да обясни еднаквото време.

През деня разглобих приемника.

Откачих захранващия кабел, извадих предпазителя и измерих напрежението по шините. Кондензаторите се разреждаха нормално. След четиридесет и седем секунди по платката не оставаше нищо, което да

поддържа работеща схема. Батерия нямаше. Модулът за памет беше външен и без него приемникът не можеше да запише дори собственото си включване.

Оставих го разглобен на масата.

В 02:17 компютърът създаде трети файл.

Записът пак беше една секунда и осем десети.

Този път се чуваше съгласна.

Не можех да определя коя. Звукът започваше ниско, преминаваше през нещо като затворена гласна и се прекъсваше преди оформянето на дума. Пуснах го през филтри, които обикновено използвах за премахване на електрически шум и отражения. Не помогна. Когато изчиствах една част, друга изчезваше с нея. Сигналът не лежеше върху шума. Беше вътре в него.

Проверих кабелите.

Аудиолинията между приемника и компютъра беше екранирана, но това не означаваше, че е защитена от всичко. Подмених я. След това махнах целия кабел и затворих входа с товар. Преместих записващия модул на друг компютър. Изключих рутера. Спрях

безжичните точки. Извадих батериите от часовника, от резервното захранване и от измервателните уреди, които имаха памет.

В 02:17 се появи четвърти файл.

Той беше празен за слушане, но не и за измерване. Формата на сигнала стоеше на същото място. Амплитудата се променяше по същия начин. Когато увеличих изображението, видях неравномерности, които приличаха на човешки говор, минал под прага на слуха.

Направих копие на диска и изключих компютъра.

На петата нощ оставих на масата само записващото устройство, захранено от отделна батерия. Приемникът беше в метална кутия в другия край на работилницата. Антената лежеше разглобена на три части. Коаксиалният кабел беше навит на пода и двата му края бяха свободни.

Седях до масата от 01:40.

В 02:11 лампата над мен премигна веднъж. Напрежението в мрежата не се промени. Записващото устройство не показва входен сигнал. До 02:16 не се случи нищо.

В 02:17 индикаторът за нивото се вдигна.

Не чух звук от говорителя. Не бях свързал говорител.

Устройството записа една секунда и осем десети.

Не докоснах нищо, докато часовникът не показва 02:20. След това спрях записа, извадих картата и я поставих в лаптоп, който не беше свързан към мрежа. Файлът беше там. Името му следваше автоматичната номерация, но времето на създаване показваше 02:16:59.

Пуснах го.

Гласът произнесе половината от първата сричка на името ми.

Не цялото име. Не достатъчно, за да бъде доказателство. Достатъчно, за да престана да приемам съвпадението за полезна хипотеза.

На сутринта започнах отначало.

Написах на лист всичко, което знаех, и отделих наблюдението от предположението. Наблюдението беше просто: всяка нощ в един и същи час се появяваше сигнал с характеристика на човешки глас. Не зависеше

от състоянието на приемника, от захранването, от антената, от аудиолинията или от компютъра. Продължителността беше постоянна. Съдържанието се променяше.

Предположенията бяха повече и затова нямаха стойност.

Можеше да е локално смущение, което записващият модул интерпретираше по грешен начин. Можеше да е дефект в софтуера. Можеше да е повтарящ се процес в системата, останал след някоя актуализация. Можеше някой да подава сигнал нарочно. Можеше аз да търся реч там, където имаше само форма, достатъчно близка до речта.

Последното беше най-лесно за проверка.

Дадох файловете на двама души поотделно. Не им казах какво чувам и не им казах часа. Единият не разпозна нищо. Другият каза, че в петия запис се чува началото на мъжко име, но не можа да определи кое.

Това не доказваше нищо.

Промених начина на запис.

Поставих три независими устройства в различни части на работилницата. Едното

записваше аудио. Второто следеше радиочестотния спектър. Третото измерваше промени в електрическата мрежа и локалното магнитно поле. Часовниците им бяха сверени, а между тях нямаше физическа връзка.

В 02:17 аудиорекордерът записа гласа.

Спектралният анализатор регистрира тесен пик на честота, която не бях настроил да следя. Уредът за мрежата не отчете нищо. Магнитното поле се промени за по-малко от половин секунда, но промяната беше близо до границата на точността му.

Повторих опита.

Същото.

На следващата нощ преместих уредите навън. После в автомобила. После в друга сграда. Сигналят отслабваше, но не спрямо разстоянието между устройствата. Отслабваше според посоката.

Това беше първото полезно нещо.

Започнах с груба карта. Не използвах автоматична триангулация, защото няхах три измервания в един и същи момент от достатъчно отдалечени точки. Правех по едно

измерване на нощ и местех оборудването. За всяка позиция записвах сила, честота, продължителност, фаза и метеорологични условия. След осмата нощ линиите започнаха да се събират.

Посоката беше към планината над Врачеш.

Не към кула, не към къща и не към път. Към склон, по който нямаше постоянен източник на електричество.

Проверих картите на мобилните оператори. После регистрите на разрешените предаватели. Прегледах любителските честоти, служебните диапазони, метеорологичните станции и горските ретранслатори. Нищо не съвпадаше. Имаше предаватели наоколо, но нито един не обясняваше постоянния час и промяната в гласа.

След десетата нощ вече се чуваше цялата първа сричка.

След единадесетата чух името си.

Гласът беше моят.

Не приличаше на моя. Не беше синтетична имитация, сглобена от близки звуци. Беше

моят глас с онова леко свиване в края на гласната, което чувах само на записи и никога, когато говорех. Тембърът съвпаднаше. Дишането съвпаднаше. Разстоянието до микрофона звучеше като разстоянието, от което обикновено проверявах нивата.

Думата не продължи след името.

Измерих файла, сравних го със стари записи и потърсих еднакви участъци. Нямаше копирана фраза. Нямаше съвпадение на шумовия фон. Нямаше цифрови следи от монтаж. Ако някой беше направил гласа, беше използвал модел, достатъчно добър да не остави видим шев, и го беше подал към изключено устройство без предавател в района.

Записах това като две отделни неизвестни, а не като едно обяснение.

На дванадесетата нощ преместих точката по-нагоре.

Паркирах в края на улицата, откъдето започваше пътят към гората. Не взех целия комплект. Носех малък широколентов приемник, рекордер, сгъваема антена, компас, резервна батерия и бележник. Телефонът беше

в самолетен режим. Часовникът беше механичен.

Температурата падна след полунощ. По земята имаше влага, но не валише. От селото идваха отделни звуци - врата, двигател, куче, което излая веднъж и спря. Колкото по-нагоре вървах, толкова повече шумът оставаше зад гърба ми, без гората да става тиха. Под обувките се чупеха клонки. Водата се чуваше отляво, после изчезваше зад склона и пак се връщаше.

Спях на три места.

На първото сигнала беше по-силен с два децибела. На второто - с още четири. На третото приемникът показва кратък пик, въпреки че часът беше 01:52. Не се повтори. Отбелязах координатите и продължих.

Пътеката се стесни. Влажната почва се лепеше по грайфера. На няколко места корените стояха напречно и трябваше да стъпвам между тях, защото отгоре бяха гладки. Въздухът миришеше на мокра кора и камък. Нямаше вятър, но по клоните падаха капки.

Знаех за извора.

Всеки от селото знаеше за извора, макар че не всички го наричаха по един и същи начин. Някои казваха само „горе при водата“. Други сочеха с ръка и не уточняваха. Никой не беше споменавал сигнал, приемник или глас. Когато попитах един човек дали има кабели или стари съоръжения в района, той каза, че кабели няма, и добави, че след дъжд не се ходи късно. Не попитах защо.

Беше валяло предишния ден.

В 02:09 стигнах до място, където водата минаваше между два камъка и се събираше в плитко корито. Не приличаше на точка, от която може да идва радиосигнал. Нямаше метални части, стълбове, изолатори или следи от изкоп. Проверих с фенер само колкото да не стъпя във водата, после го изгасих.

Разпънах антената.

Нивото на шума беше по-ниско от измереното долу. Това не беше странно. Между мен и селото имаше склон. Странното беше, че сигналят, който следях, стоеше над шума, макар до часа да оставаха седем минути.

Не беше глас. Беше носеща без модулация.

Преместих антената хоризонтално. Сигналът спадна. Завъртях се на деветдесет градуса и се върна. Повторих. Посоката не сочеше към водата. Сочеше към мястото зад мен, откъдето бях дошъл.

Проверих компаса.

Стрелката се успокои нормално. Нямаше метал наблизо, който да я дърпа. Отстъпих три крачки и измерих пак. Посоката се промени заедно с мен.

Сигналът не идваше от точка.

Идваше откъм посоката, в която не гледах.

Написах го в бележника точно така. Не защото го приемах за обяснение, а защото не намерих по-точен начин да опиша измерването.

В 02:14 рекордерът показва вход.

Слушалките бяха включени, но ги държах свалени на врата. Погледнах нивото. Каналът се движеше слабо, като при далечен разговор. Вдигнах слушалките.

Чуваше се вода.

Не водата пред мен. Звукът в слушалките имаше по-голямо пространство, сякаш

течението минаваше през кухня или под камък. Свалих едната слушалка и сравних. Реалната вода беше равна и близка. Записаната идваше на тласъци.

Между тях имаше дишане.

Задържах антената неподвижно. Не говорех. Дишах през носа, бавно, за да различа собственото си дишане от онова в канала.

Ритъмът съвпадна с моя.

Спрях да дишам.

В слушалките дишането продължи още два пъти.

Мускулите в челюстта ми се стегнаха. Не усетих това веднага. Разбрах го, когато зъбите започнаха да ме болят. Лявата ми ръка държеше кабела по-силно, отколкото беше нужно. Отпуснах пръстите един по един и проверих часа.

02:16.

Извадих резервния рекордер и го пуснах без да прекъсвам първия. Поставих го върху сухия камък до мен. После включих видеото на телефона и насочих камерата към водата и

пространството над нея.

Не очаквах да видя нещо.

Исках независим запис.

В 02:17 в слушалките чух гласа си.

Този път не произнесе само името ми.

- Не се обръщай.

Гласът беше спокоен. Моят глас, но без начина, по който аз поставях ударението. Думите бяха произнесени като вече известен факт, не като предупреждение.

Тялото ми се обърна преди да реша дали да го направя.

Дясното стъпало се премести назад. Рамото поведе движението. Кабелът се опъна и извади конектора от рекордера. В слушалките остана кратък шум, после каналът прекъсна.

Зад мен нямаше човек.

Имаше мъгла ниско над земята. Не плътна и не достатъчно висока, за да скрие фигура. Виждах пътеката, корените и тъмните стволове на няколко метра. Не чух стъпки. Не чух движение по храстите.

Погледнах към телефона.

Камерата още записваше.

Върнах конектора, но приемникът вече не показваше сигнал. Носещата беше изчезнала. Шумът стоеше равен по целия диапазон. Проверих часа отново.

02:17 и четиридесет и една секунди.

Не останах неподвижен. Наведох се, прибрах втория рекордер и проверих дали файлът се е записал. После взех телефона. Не тръгнах надолу. Направих кръг около извора, достатъчно широк, за да проверя терена, без да стъпвам във водата.

Следи имаше само моите.

Почвата беше мека и държеше отпечатък. От страната на пътеката се виждаше откъде бях дошъл, къде бях спрял и къде се бях обърнал. Около камъните нямаше друг натиск, нямаше счупени клонки и нямаше изместени листа.

Върнах се при водата.

Тя стоеше от другата страна на извора.

Не видях откъде се появи. В единия момент гледах към камъка зад водата, в следващия

между камъка и мен имаше жена. Не чух стъпка и не забелязах движение. Разстоянието беше около шест метра.

Не носеше нищо в ръцете си.

Дрехата ѝ беше тъмна, с червени и светли шевици по предната част и ръкавите. Металът около челото и ушите ѝ хващаше светлината от телефона, макар екранът да беше обърнат към земята. Косата ѝ падаше напред и не се движеше. Очите изглеждаха светли, но не можех да определя цвета от разстоянието.

Не вдигнах фенера.

Телефонът беше в дясната ми ръка. Камерата продължаваше да записва. В лявата държах приемника, който не показваше нищо.

- Ти подаваш сигнала - казах.

Тя ме погледна така, както човек гледа предмет, оставен на неправилното място.

- Сигналът минава.

Гласът ѝ беше тих. Чувах го ясно въпреки водата.

- Откъде?

- Оттам, откъдето идваш.

Погледнах за кратко към пътеката и пак към нея.

- Няма преподавател.

- Няма.

- Няма хранване.

- Няма.

- Тогава какво има?

Тя не отговори веднага. Погледът ѝ се премести към ръката, в която държах приемника, после към кабела и към телефона.

- Носиш много неща, за да си тръгнеш с едно.

- С какво?

- С онова, което ще отречеш първо.

Говореше в сегашно време. Въпросите ми не я караха да избира отговор. Само променяха мястото, от което продължаваше.

- Познаваш ли ме?

- Познавам следата.

- Коя следа?

- Тази, която оставяш, когато мислиш, че само гледаш.

Проверих нивото на приемника. Нямаше сигнал.

- Чух собствения си глас.

- Чуваш го и сега.

- Той каза да не се обръщам.

- Обръщаш се.

- Защо?

Тя погледна водата между нас.

- Защото въпросът идва след движението.

Не разбрах отговора. Запомних го.

- Ти ли знаеш името ми?

- Водата го знае.

- Водата не знае имена.

- Тогава защо идваш?

Това беше първият въпрос, който ми зададе. Не го произнесе като човек, който очаква информация. Произнесе го така, сякаш проверяваше дали аз ще чуя собствения си отговор.

- Идвам заради сигнала.

- Не.

- За какво тогава?

Тя вдигна глава съвсем малко. Зад нея мъглата се движеше по течението, но не преминаваше през мястото, на което стоеше.

- Всички идват да търсят нещо в гората. Ти си първият, когото гората търси.

Не казах нищо.

В такива моменти човек може да направи две грешки. Да приеме думите веднага или да ги отхвърли веднага. И в двата случая спира да проверява.

Поставих приемника върху камъка и вдигнах телефона с камерата към нея.

- Кажи го пак.

Тя погледна обектива.

- Вече го записваш.

- Искам да го повториш.

- Искаш записът да бъде твой.

- Искам да знам какво се случва.

- Не е едно и също.

Направих крачка към водата.

Тя не отстъпи. Не промени изражението си. Само премести погледа от лицето ми към земята пред обувките ми.

Спрях.

- Какво има от другата страна?

- Ти.

- Не питам за водата.

- И аз.

- Кой го изпраща?

- Кой го приема?

Говореше без колебание. Не избягваше въпросите. Отговаряше на нещо до тях, достатъчно близо, за да не мога да кажа, че мълчи, и достатъчно далеч, за да не получа нищо, което мога да проверя.

Погледнах времето на записа. Бяха минали четири минути.

- Ще те видя ли пак?

- Не по същия път.

- Как се казваш?

За пръв път лицето ѝ се промени.

Не беше страх и не беше гняв. Погледът ѝ остана върху мен, но за кратко престана да изглежда насочен към човек. Устните ѝ се разделиха, после се затвориха, без да излезе звук.

Водата продължи да тече.

- Не знаеш - казах.

Тя не отрече.

Направих още една крачка, този път встрани. Искях да сменя ъгъла и да видя дали зад нея има пътека, по която е дошла. Камъкът под обувката ми се хлъзна. Погледнах надолу само колкото да върна тежестта си.

Когато вдигнах глава, нея я нямаше.

Не видях движение.

Пространството от другата страна на извора беше празно. Мъглата беше по-ниска от коленете. Нямаше къде да се скрие за времето, в което погледът ми беше отклонен.

Не тръгнах след нея.

Събрах уредите, проверих файловете и маркирах мястото. Работех по ред, защото редът не зависи от обяснението. Първо

записващите устройства. После картите. После
захранването. Накрая антената и кабелът.

Когато приключих, часът беше 02:28.

На слизане не използвах същите стъпки.
Пътеката беше една, но избирах другата
страна на камъните и заобикалях корените, по
които бях минал нагоре. Не го правех заради
думите ѝ. Правех го, защото исках да видя
дали сигналът ще промени посоката си спрямо
маршрута.

Не се появи.

В селото светеше един прозорец. Кучето,
което бях чул по-рано, стоеше до ограда и ме
следеше с глава. Не излая. Когато минах
покрай него, се обърна към планината.

Не записах това в основния лог. Нямаше
измерване.

В работилницата свалих файловете на отделен
диск. Направих копия и изчислих контролни
суми. После подредих времевата линия от
трите устройства.

Основният рекордер беше записал гласа ми в
02:17.

Резервният рекордер беше записал водата, но не и гласа.

Телефонът беше записал разговора.

На видеото тя стоеше от другата страна на извора. Образът беше тъмен, но достатъчно ясен. Дрехите, косата и металните украшения се виждаха. Лицето се губеше при движение, защото камерата беше настроила дълга експозиция.

Пуснах файла отначало.

Чуваше се моят въпрос:

- Ти подаваш сигнала.

После гласът ѝ:

- Сигналът минава.

Спрях записа и проверих синхронизацията между картина и звук. Телефонът записваше с променлива кадрова честота, затова преобразувах файла в постоянна и повторих проверката. Разминаването остана.

Отбелязах началото на всяка реплика.

При моите думи звукът и движението на устните съвпадаха в рамките на допустимото. При нейните не съвпадаха. Разликата не беше

постоянна. В началото беше малко под секунда. После се увеличи. При последните думи стигаше почти до три.

Изолирах кадрите около репликата за гората.

Първо се чу гласът ѝ.

Устните ѝ се раздвижиха след това.

Тринадесетте липсващи секунди

Нещото над магазина държи улицата.

Държи мокрия път. Държи навеса. Държи светлината върху ламарината. Държи кучето до вратата и човека, който минава с хляб под ръка.

Една част не държи.

Преди нея улицата стои празна. След нея улицата стои празна. Между двете водата говори.

Образ няма.

Шинда чете липсата от извора.

Тя не стои над магазина. Не стои до пътя. Не докосва стената. Водата минава покрай камъка, слиза под корените и държи мястото отворено.

Нещо е минало.

Следа по земята няма.

Следа във водата няма.

Следа в човешкото нещо има.

То държи мястото, след като мястото е минало. Сега държи празнота.

По-надолу друго нещо губи същата част. Стои над кръстовището. Гледа четири посоки. Едната посока остава без движение.

Още по-надолу трето държи двор, врата и част от ограда. Там липсата стои пак.

Не идва по пътя.

Не върви през кабелите.

Не прескача между стените.

Появява се там, където хората оставят поглед след себе си.

Шинда докосва водата.

Има нейна следа.

Не е нейна.

Има светлото около очите. Има метала над челото. Има косата без движение. Има мястото пред първата стъпка.

Лицето не стои.

Образът стои.

Някой минава през него.

Шинда вдига ръка от течението.

По пръстите няма вода. Водата вече е надолу.
Записът остава.

Тук стои Ловецът.

Стъпките му слизат към селото. Едната пази
повече тежест. Другата избягва камъка, по
който идва нагоре. Следата сменя страната на
пътеката при всеки корен.

Той не минава по един път два пъти.

Това стои ясно.

В рамото му има стар натиск. Не е от тази
земя. Не е неговият първи страх. Носи го
дълго и не го нарича.

В ръцете му има чужди маршрути. Метал,
кабели, огън, машини, които се отварят и пак
работят. Движенията знаят ред. Главата още
търси реда.

При извора редът се прекъсва.

Той стои там.

По-надолу стои пак.

Между двете остава въпросът.

Шинда тръгва по водата.

Не по брега. Не по пътеката. Там, където течението докосва камък, има посока. Там, където камъкът задържа влага, има преминаване.

Селото стои на парчета.

В една къща човек спи с ръка върху гърдите. Страхът в рамото му идва от друг човек. Името, с което го викат, не е първото. В друга къща жена държи чаша до мивката. По ръба остава устата ѝ. Водата от чешмата носи думите, които не казва. До оградата стои човек. Едната стъпка тежи повече. В коляното има път, изминат много пъти. В дланта има липса от инструмент, който вече не държи.

Шинда минава.

Нещо, което пази гласове без вода, изпуква зад прозорец. Друго светва върху маса. Нещо с кръгло лице връща една част от движението си.

Те я разпознават.

Сега я разпознават два пъти.

Вторият образ минава другаде.

Шинда спира.

Не знам.

Думите не се връщат във водата. Остават в нея.

Тя продължава.

Липсите стоят по селото без ред, който човек вижда от улицата. От извора редът е друг. Една липса докосва вода. Друга докосва метал. Трета докосва човешки глас.

Всички носят образа ѝ.

Нито една не носи името ѝ.

Името не стои никъде.

По пътя към работилницата следата на Ловеца става по-плътна. Не от стъпките. От вниманието.

До оградата част от него се обръща към планината.

Под лампата стои пак.

На завоя стои трети път.

Тялото върви надолу. Погледът остава горе.

Шинда не вижда лицето му. Вижда местата, през които минава, без да ги напуска.

Вратата на работилницата е затворена.

Вътре светлината пада върху маса. По масата има неща, които приемат, мерят и пазят. Едно държи звука. Едно държи движението. Едно разрязва гласа на линии.

Ловецът седи пред тях.

Тежестта му стои напред. Едното рамо е по-ниско. Пръстите се движат в ред, който вече е повтарян много пъти. Спират на едно място. Връщат се. Спират пак.

Той не гледа жената при извора.

Гледа разликата.

Гласът стои на едно място.

Устата стои на друго.

Това вече е прочетено от него.

Шинда стои отвън.

Стъклото държи улицата. Не държи нея. Светлината минава през мястото, което заема, и пада върху мокрия път.

Ловецът не вдига глава.

На едното човешко нещо улицата стои празна.

Той връща движението.

Пуска го.

Спира го.

На ръба на масата пръстите му почукват веднъж. Не е нетърпение. В движението няма посока навън. То държи мястото, докато очите четат.

Улицата стои.

Навесът стои.

Светлината стои.

Движението прескача.

Ловецът поглежда цифрите.

Премества началото.

Поглежда пак.

Устата му казва:

- Тринадесет секунди.

Шинда чува числото.

Липсата вече има човешка мярка.

Той отваря друго място. Кръстовището стои върху екрана. Четири посоки. Няма човек. Няма кола. Няма животно.

Движението прескача.

Той измерва.

- Тринадесет.

Отваря двор.

Същото.

Отваря улица до реката.

Същото.

Всяко човешко нещо губи равна част. Шинда вижда липсите. Той вижда дължината.

Тя не може да държи това число.

Той може.

Ловецът подрежда местата върху карта.

Точките не правят път. Той търси път.

Променя мащаба. Мести картата. Отваря часовете. Подрежда ги по ред.

Пръстите му спират.

В първото празно място часът стои 02:17.

В другото часът е различен.

В третото е друг.

Липсата е равна. Преминаването не е.

Той записва нещо на лист.

Шинда не вижда думите. Вижда натиска на ръката. Първият ред е прав. Вторият се връща

към началото. Третият свършва по-рано.

Той не знае.

Това място в него още е празно.

Шинда докосва стъклото.

То не се променя.

Вътре едно от нещата издава кратък звук.

Ловецът поглежда към него. Отваря ново движение.

Там стои тя.

Не при извора.

На улицата.

Образът върви покрай затворени къщи. Дрехата държи същите линии. Металът над челото връща светлина. Косата пада по същия начин.

Стъпки няма.

Мястото под образа не се натоварва.

Водата край улицата не пази преминаване.

Шинда гледа.

Образът стига до края на държаното място.

Движението прекъсва.

Следващото нещо над улицата не го поема.

То се появява по-надолу.

Между двете няма следа.

Ловецът връща движението. Пуска го по-бавно. Спира върху ръката.

Пръстите са повече.

Връща един кадър.

Ръката няма пръсти.

Връща още.

Ръка няма.

Образът не държи тяло. Държи достатъчно части, за да бъде разпознат.

Ловецът се навежда напред.

В рамото му старият страх променя мястото си. Не излиза. Премества тежестта към врата.

Той отваря записа от извора.

Поставя двата образа един до друг.

Единият е Шинда.

Другият носи нея.

Ловецът не ги приема за едно.

Това също стои ясно.

Той увеличава челото. После очите. После
края на косата. Не търси лице. Търси
грешката.

Намира я в светлината.

При извора металът връща светлина от едната
страна.

На улицата светлината идва от другата, но
металът я връща по същия начин.

Образът не вижда мястото.

Носи собствено осветление.

Ловецът записва още един ред.

Шинда не чете думите. Натискът е по-дълбок.
Писалката спира в края и остава върху
хартията.

Той пуска звука.

От улицата идва вода.

Не идва стъпка.

Не идва плат.

Не идва вятър.

Само вода.

Шинда чува течението от човешкото нещо. Не
е Бебреш. Не е изворът. Няма камък, който да

го променя. Няма бряг. Няма падане.

Има звук без място.

На екрана образът ѝ върви.

В звука водата стои.

Ловецът отделя гласа от движението. Отваря линии. Реже ниското. Реже високото. Остава средата.

Водата остава.

Той спира.

Пуска другата липса.

Водата остава.

Третата.

Водата остава.

Еднаква е.

Не по сила. Не по дължина. По отсъствието на място.

Шинда не чува извор.

Чува празно течение.

Нещото минава през нейния образ и носи вода, която никъде не тече.

Тя сваля ръката от стъклото.

Искам да знам кое минава през моя образ.

Не се разтваря.

Не се връща.

Ловецът затваря движението от улицата.
Отваря нов файл. В него няма образ. Има
линии, часове и места.

Той събира липсите.

Тя идва при него за мярката.

Това не се казва.

Шинда минава покрай прозореца. Светлината
не се променя. Вратата стои затворена. Между
нея и Ловеца има стена, метал, стъкло и
човешки ред.

Тя почуква.

Вътре движението спира.

Главата му не се обръща веднага. Ръката се
премества към едно от нещата на масата.
Натискът в рамото се връща на старото място.

Шинда почуква втори път.

Той става.

Стъпките му идват към вратата. Лявата носи
по-малко тежест. Дясната проверява пода

преди тялото.

Ръката му остава близо до кръста.

Той отваря.

Погледът му минава през улицата. Вижда празното място. После спира върху нея.

Не казва името ѝ.

Няма име.

- Как дойде тук?

Шинда гледа следата зад него. Масата. Екраните. Водата без място. Тринадесетте, които той държи и тя не държи.

- Ти ме доведе.

- Не съм те викал.

- Гледаш.

- Това не е викане.

- За теб.

Той не отстъпва от вратата.

Не я кани.

Шинда не преминава.

Между тях стои прагът. По него има много стъпки. Неговите са най-дълбоки. Други

влизат и излизат. Една стара следа спира отвън и не минава.

Той поглежда към улицата. После към мястото зад нея.

- Някой следи ли те?

- Следа има.

- На кого?

- Моя е. Не съм я оставила.

Ръката му се отдалечава от кръста.

- Влез.

Шинда не влиза.

- Не.

- Тогава защо си тук?

Тя гледа нещата зад него. Едното държи улицата. Другото държи водата. Третото държи числото.

- Колко липсва?

Той не отговаря веднага.

Погледът му се променя. Не към лицето ѝ. Към въпроса.

- Откъде знаеш, че липсва нещо?

- Празното стои.

- Колко според теб?

- Не знам.

Той остава на прага.

- Тринадесет секунди.

Шинда чува числото отново.

То не става част от водата. Стои в човешкия му глас.

- Навсякъде ли? - пита тя.

- На записите, които намерих.

- Има още.

- Къде?

Шинда обръща глава към реката.

Той проследява посоката.

- Колко още?

- Не знам.

Ловецът поглежда към масата. После към нея. В движението има избор, който още не е направен. Тя не вижда намерението. Вижда тежестта, преместена към вътрешната страна на стъпалото.

Той се връща при нещата.

Вратата остава отворена.

Шинда стои на прага.

Ловецът отваря картата.

- Покажи ми.

Тя не сочи.

- Отвори водата.

- Кое?

- Мястото без място.

Той разбира друго. Пуска звука от липсата.

Водата влиза в работилницата.

Не мокри нищо.

По стената няма течение. По пода няма следа.

В чашата до масата повърхността остава неподвижна.

Шинда слуша.

В звука има прекъсване. Не във времето. В посоката.

Едната част идва към нея.

Другата минава през нея.

Третата не идва.

Тя се обръща към вратата.

- Спри.

Ловецът спира звука.

- Какво чу?

- Липсва посока.

- Звукът е моно.

Думата не значи нищо за нея.

- Направен е така - казва той. - Няма ляво и дясно.

- Има идване.

- Откъде?

- Не е откъде.

Той чака.

Тя не обяснява.

Ловецът пуска звука пак. Променя нещо.

Водата се разделя в две места върху масата.

Шинда слуша.

Същата липса.

Той опитва друг начин.

Същото.

- Не е в записа - казва той.

- В записа е.

- Не мога да го измеря.

Шинда поглежда към него.

По лицето му няма значение. В движенията има граница. Той стига до нея и не я кръщава.

Това е причината да стои тук.

Тя пристъпва през прага.

Прагът не я записва.

По пода остава нищо.

Нещата на масата продължават да държат образи. Едното показва улицата. Образът ѝ стои там, където не е била.

Шинда застава зад Ловеца.

Той не се обръща.

На екрана другата върви.

Шинда гледа движението.

Има стъпка без тежест.

Има коса без посока.

Има дреха без тяло.

Има очи без име.

Образът спира.

Главата се обръща към онова, което държи мястото.

Лицето стои срещу тях.

Ловецът замразява движението.

- Това ти ли си?

- Не.

- Изглежда като теб.

Шинда не отговаря.

Сравнението принадлежи на него.

Той увеличава лицето.

Приближаването не добавя нищо. Частите се разпадат. Очите стават светлина. Устата става тъмна линия. Челото остава без кожа.

Ловецът връща образа назад.

Тя вижда мястото точно преди появяването.

Празно е.

Той пуска бавно.

Първо стои светлината около очите.

После металът.

После косата.

Тялото идва последно.

- Сглобява се - казва той.

Шинда не знае думата в този смисъл. Вижда реда.

Следата не влиза в образа.

Образът влиза в следата.

Ловецът отваря другото място.

Същият ред.

Светлина.

Метал.

Коса.

Тяло.

Водата започва преди всичко.

Той поглежда звуковата линия.

Премества началото.

- Водата тръгва по-рано.

Шинда гледа празното място върху екрана.

Там няма образ.

Само звук.

В липсващите кадри има вода.

Ловецът връща движението.

Отново.

Празна улица.

Вода.

Образ.

Той спира.

Шинда вижда онова, което не стои във водата, камъка или земята. Вижда вход без преминаване.

Другата не идва отвън.

Излиза от държаното място.

Ловецът затваря файла.

- Това не е камерата - казва той.

Шинда не знае думата. Знае отрицанието.

- Не е нещото, което държи мястото.

- Тогава какво е?

Тя гледа черния екран.

В него стои отражението на Ловеца. Лицето му е тъмно. Рамото държи стария страх. Зад него стои тя, но екранът не я държи.

На мястото ѝ има светлина от отворената врата.

- Трябва да намерим първия запис - казва той.

Бъдещето влиза през неговия глас. Не остава в нея.

- Първият не е начало.

- Какво е?

- Първият, който виждаш.

- Има ли по-ранен?

- Има място без поглед.

- Къде?

Шинда се обръща към водата.

Не сочи извора.

Не сочи реката.

Посоката минава през работилницата и продължава под земята.

Ловецът вижда движението ѝ.

Взема едно от нещата на масата. После друго. Прибира кабел. Проверява захранване. Слага бележника във вътрешния джоб.

Редът му се връща.

На прага спира.

- Води ме.

Шинда излиза.

- Не водя.

- Тогава какво правиш?

- Минавам.

Той затваря вратата.

Тръгва след нея.

До реката нещото над магазина продължава да държи улицата. Образът е нормален. Часът върви. Светлината стои върху мокрия път.

Шинда минава извън държаното място.

Ловецът влиза в него.

Образът прескача.

Няма улица.

Няма Ловец.

Няма Шинда.

Има само звук на вода.

Следата под планината

В картите нямаше тунел.

Проверих първо действащия кадастър. После старите топографски листове, които успях да намеря в цифров вид. Сравних различни издания, мащаби и години на заснемане. Релефът се променяше малко. Пътеките се местеха. Част от горските просеки изчезваха, други се появяваха. В няколко карти имаше разлики в имената на местностите.

Под склона нямаше нищо.

Не очаквах тунелът да бъде отбелязан с дума. Търсех прекъсване в хоризонталите, неестествена права линия, промяна в наклона, стара шахта, каптаж, военен обект или земен насип, който не следваше терена. Нямаше.

Прегледах архивни снимки от въздуха. Най-старите бяха зърнест и с нисък контраст. На тях гората беше по-рядка, а част от склоновете стояха открити. По-новите

изображения даваха повече детайл, но дърветата покриваха онова, което търсех.

Намерих разлика само в сянката.

На три снимки, направени през различни години и в различни сезони, под една и съща група дървета имаше тъмна ивица. Посоката на слънцето не я обясняваше. На едната снимка светлината идваше от изток. На другата - от югозапад. Ивицата не се местеше.

Отбелязах мястото.

Сателитните координати не съвпадаха напълно между източниците. Отклонението беше между девет и двадесет и шест метра. Това не беше необичайно за стари материали. Необичайното беше, че разликата следваше една посока.

Всички изображения изместваха мястото на север.

Теренният модел го изместваше на юг.

Нито един източник не го поставяше там, където по-късно го намерих.

Излязох два дни след нощта в работилницата.

Не тръгнах с нея.

Тя стоеше до водата, когато стигнах до края на селото. Не знаех откога беше там. Не я видях да идва и не чух стъпки. Стоеше на място, което от пътя изглеждаше празно, докато не се приближих достатъчно.

Носех раница с приемник, рекордер, фотоапарат, два вида измервателна лента, лазерен далекомер, компас, термометър, влагомер, резервни батерии, маркиращ тебешир и бележник. Добавих челник и фенер, въпреки че не очаквах да остана след тъмно.

Тя погледна раницата.

Не каза нищо.

- Знаеш къде е - казах.

- Знам къде спираш.

- Това не е отговор.

- Вървиш.

Тръгна покрай реката.

Не ме водеше по пътека. На места излизаше между дърветата, на други слизаше близо до водата. Движеше се с равна скорост. Не поглеждаше назад, но когато изоставах, спираше точно преди да я изгубя от поглед.

Следвах я до мястото, където старата просека се разделяше на две. Лявото отклонение се качваше към билото. Дясното слизаше към коритото и изчезваше между храстите.

Тя продължи направо.

На картата пред нас нямаше път.

Кракът ми намираще утъпкана земя.

Не беше пътека в обичайния смисъл. Нямаше ясни краища, коловози или следи от редовно преминаване. Имаше само места, на които почвата отстъпваше с няколко милиметра под тежестта. Корените стояха по-ниско. Камъните бяха обърнати с гладката страна нагоре. Когато се отклонявах, подметката затъваше повече.

Извадих телефона и проверих позицията.

Точката стоеше на двадесет и един метра вляво от нас.

Продължихме.

След петдесет крачки точката се премести от другата страна. Компасът не показваше промяна. Посоката ми беше същата.

Спрях и включих втория приемник.

Фоновият шум беше равен. Нямаше пика от извора и нямаше повторение на сигнала от 02:17. На ниските честоти се виждаха обичайните смущения от мрежата в селото, макар вече да бяхме достатъчно високо над къщите.

Преместих антената.

Нивото не се промени.

Тя беше спряла на няколко крачки пред мен.

- Тук ли е? - попитах.

- Тук минаваш.

- Какво минава?

- Ти.

Прибрах приемника.

Теренът започна да се качва по-рязко. По картата наклонът трябваше да е постоянен, но кракът усещаше друго. На всеки десетина метра имаше кратка равна част, широка колкото една стъпка. Не можех да я видя предварително. Усещах я при пренасянето на тежестта.

Измерих височината с барометричния датчик. После с GPS. Разликата между двата метода

нарастваше.

След четиридесет минути барометърът показваше, че сме се изкачили сто и осем метра. Сателитното измерване даваше шестдесет и четири.

Нито едното не съвпаднаше с терена.

Върнахме се десет крачки.

Барометърът свали два метра. Сателитната височина се увеличи с три.

Отбелязах го.

Тя не чакаше да приключа. Продължи и трябваше да прибирам уредите в движение.

На мястото, което бях отбелязал по снимките, имаше скала, ниска растителност и три стари дървета. Тъмната ивица не се виждаше. Слънцето падаше отдясно и сенките следваха наклона нормално.

Направих обиколка.

Скалата беше цяла. Нямаше пукнатина, отвор или следи от зидария. Почвата пред нея беше покрита с листа. Нямаше пропадане. Нямаше студен въздух. Нямаше промяна във влажността.

Тя стоеше на десетина метра встрани.

- Това ли е мястото?

- Това е мястото, което намери.

- Има ли друго?

- Има място, на което не гледаш.

Не се обърнах веднага.

Спомних си сигнала при извора. Посоката се променяше с мен и оставаше там, където не гледах.

Затворих очи.

Направих три крачки назад. После една вляво. Подметката срещна твърда повърхност, която не бях усетил при обиколката. Отворих очи.

Пред мен имаше само склон.

Наведох се и магнах листата.

Под тях имаше равна земя, по-тъмна от околната. Не бетон. Не каменна плоча. Почва, която стоеше уплътнена в правоъгълник с ширина около метър и половина.

Продължих да чистя с ръка.

Правоъгълникът свършваше при нисък ръб в склона. Отдалеч той изглеждаше естествен.

Отблизо линията беше прекалено равна.

Нямаше врата.

Нямаше отвор.

Имаше място, на което склонът не продължаваше така, както изглеждаше.

Извадих лазерния далекомер и го насочих към скалата. Показа два метра и осемдесет сантиметра. Преместих точката малко встрани. Един метър и деветдесет. После три и четиридесет.

Визуално повърхността беше на еднакво разстояние.

Повторих измерването с рулетка.

Лентата стигна до склона на два метра и единадесет сантиметра. Върхът ѝ докосна почва и спря. Преместих я към мястото, на което лазерът даваше три и четиридесет. Рулетката отново спря на два и единадесет.

Записах стойностите.

- Има празно пространство - казах.

Тя не отговори.

Проверих температурата по повърхността. Разликата беше под един градус. Влажността се покачи с четири процента в средната част на правоъгълника. Почвата не беше по-мокра.

Свалих раницата и натиснах ръба с ръка.

Не помръдна.

Опитах с обувка, после с рамо. Склонът държеше тежестта.

Тя се приближи.

Не докосна нищо. Застана до мен и погледна мястото, което измервах.

- Как се влиза? - попитах.

- Влизането стои.

- Къде?

- Пред теб.

- Пред мен има земя.

- Да.

Прокарах пръсти по ръба. Почвата беше студена и плътна. Не усещах фуга.

- Отваря ли се?

- Отваря се.

- Как?

Тя погледна към ръцете ми.

- Не с това, което носиш.

Оставих инструментите на земята.

Не се случи нищо.

Свалих раницата от мястото, на което я бях поставил, и я преместих встрани. После отстъпих.

Склонът остана същият.

- Какво трябва да направя?

- Да минеш.

- През пръстта?

- През мястото.

Направих крачка напред.

Подметката докосна ръба и спря.

Тя не помръдна.

Проверих земята отново, този път без уреди. Натиснах с длан. Усетих почвата, дребните камъчета и един корен близо до повърхността.

После погледнах към нея.

- Покажи ми.

- Не вода.
- Тогава защо ме доведе?
- Не си дошъл.
- Стоя тук.
- Стоиш пред него.

Върнах поглед към склона.

Не търсех механизъм. Търсех грешка в собственото си положение.

При първото откриване бях със затворени очи. Стъпката беше попаднала върху уплътненото място, преди да го видя. След като го видях, всички опити започваха от образа на склона.

Обърнах се с гръб.

Направих една крачка назад.

Кракът ми не срещна пръст.

Тежестта премина през мястото, където трябваше да бъде склонът. Петата падна върху твърда повърхност по-ниско от очакваното. Загубих равновесие и стъпих с другия крак.

Въздухът се промени.

Пред мен оставаше гората. Зад раменете ми идваше хлад.

Направих крачка напред и излязох обратно.

Обърнах се.

В склона имаше вход.

Не се беше отворила врата. Нищо не се беше преместило. Почвата и ръбът стояха от двете страни, а между тях имаше тъмно пространство, високо малко повече от два метра.

Раницата беше отвън.

Тя стоеше до нея.

- Ти няма ли да влезеш? - попитах.

- Тук спирам.

- Не можеш ли?

- Мога.

- Тогава защо оставаш?

- Ти минаваш.

Погледнах входа. После нея.

- Какво има вътре?

- Онова, което носиш навън.

- Не нося нищо.

Тя погледна раницата.

Не каза повече.

Взех оборудването и проверих часовника. Бяха минали шест минути от последното измерване. По усещане бяха по-малко от две.

Настроих таймера, включих рекордера и сложих камерата на ремъка през гърдите. Не оставих нищо отвън, освен нея.

Когато се върнах към отвора, той се виждаше.

Направих крачка.

Тя остана до прага.

Това беше последният път, когато я видях за повече от три часа.

Първите метри навътре изглеждаха изсечени в скала. Повърхността беше неравна и без следи от инструменти. Таванът се снижаваше леко. Подът беше твърд, покрит с фин прах, който не се вдигаше при стъпване.

Светлината от входа стигаше на около пет метра.

Включих челника.

Коридорът продължаваше надолу под малък ъгъл. Ширината се променяше между метър и половина и два метра. Нямаше укрепване,

кабели, тръби, релси или следи от човешка работа. Не видях драскотини, надписи или остатъци от боя.

Проверих въздуха с малкия многогазов уред.

Кислородът беше в нормални граници. Не отчете въглероден оксид, сероводород или повишена концентрация на горими газове. Температурата беше единадесет градуса. Влажността - седемдесет и осем процента.

Записах началната точка.

След двадесет метра входът вече не се виждаше. Обърнах се. Зад мен имаше коридор, осветен от челника, но не и светъл правоъгълник към гората.

Не се върнах да проверявам.

Маркирах мястото с тебешир върху пода. Не върху стената. После измерих посоката и наклона.

Компасът показваше североизток. По картата тази линия излизаше от склона след около четиридесет метра. Коридорът продължаваше навътре.

На тридесет и втория метър стигнах до първото разширение. Не беше помещение. Стените просто се отдалечаваха една от друга и после пак се прибираха. Подът оставаше равен. Таванът се вдигаше извън обхвата на светлината.

Направих снимка към центъра.

Светкавицата освети празно пространство.

Нямаше предмети.

Нямаше следи по пода.

Нямаше нищо, което да показва за какво е служило мястото или дали изобщо е било правено, за да служи.

Продължих.

На четиридесет и осмия метър стената отляво се промени.

Първо видях отблясъка. Светлината се движеше по скалата надолу, разделяше се около издатините и се събираше в тънки линии към пода.

Приближих се.

Стената беше суха.

По нея течеше вода.

Не капеше от тавана и не излизаше от пукнатина. Течението покриваше повърхността на няколко места, следваше релефа и изчезваше при пода. В светлината се виждаха движения, които не можеха да бъдат отражение. Линиите се ускоряваха по наклона и се забавяха в плитките вдлъбнатини.

Протегнах ръка.

Пръстите ми останаха сухи.

Не повторих.

Продължих надолу.

След това не включвах влагомера към стените. Проверях въздуха и пода. Влажността остана същата. По праха нямаше капки.

Коридорът се раздели.

Лявото отклонение слизаше. Дясното запазваше нивото. Маркирах пода с две линии и записах координатите от инерциалния модул. Сателитен сигнал нямаше.

Избрах дясното.

След седемнадесет метра стигнах отново до мястото на разклонението.

Маркировката ми беше на пода.

Не бях завивал.

Проверих компаса. Стрелката стоеше неподвижно. Проверих записа от инерциалния модул. Показваше права линия с дължина седемнадесет метра.

Пред мен беше същото разклонение.

Не приех, че е същото, преди да сравня.

Тебеширените линии имаха същата дължина и разстояние. До едната имаше малко отчупване в праха от върха на обувката ми. Снимах го отблизо.

После избрах лявото отклонение.

То слизаше по-рязко. Измерих осем градуса наклон, после единадесет, после отново осем. На всеки двадесет метра поставях малка тебеширена точка на пода. След петата точка първата още се виждаше зад мен, макар коридорът да не беше прав.

Не проверих геометрията веднага. Първо продължих до място, от което нито една маркировка не се виждаше.

Там спрях и прегледах записа.

Камерата на гърдите показваше движението ми от входа. Образът беше стабилен. Часът вървеше нормално. На мястото с водата върху сухата стена експозицията се промени за кратко, но записът остана цял.

При разклонението камерата показваше, че поемам надясно.

След седемнадесет метра кадърът се обръщаше към същото място.

Не се виждаше завой.

Проверих кадър по кадър. Стените се движеха назад от двете страни. Подът оставаше пред мен. Нямаше скок, липса или прекъсване.

Следващият файл започваше при лявото отклонение.

Отворих го.

В първите секунди се виждах аз.

Стоях на разклонението, с гръб към камерата.

Камерата беше върху гърдите ми.

Фигурата в кадъра носеше същата раница, същото яке и същата лента на челника. Дясната ръка държеше бележника. Лявата беше до тялото.

Записът показваше гърба ми от разстояние около четири метра.

Продължителността беше две секунди и шест десети.

После образът се връщаше в правилния ъгъл и показваше коридора пред мен.

Спрях файла.

Проверих времето на създаване. Съвпадаше с момента, в който бях избрал лявото отклонение. Нямаше втори файл. Нямаше прекъсване на захранването. Метаданните показваха същото устройство и същия непрекъснат запис.

Върнах кадъра.

На фигурата не се виждаше лице. Главата беше леко наведена към бележника. Челникът светеше напред и не осветяваше мястото, от което беше заснет кадърът.

Зад фигурата стоеше разклонението.

На пода имаше три тебеширени линии.

Бях нарисувал две.

Отбелязах времето и номера на файла.

Продължих.

Не изтрих записа и не опитах да го повтора. Устройството работеше. Батерията беше на осемдесет и четири процента. Температурата му беше нормална.

След още тридесет метра стигнах до пространство, което не можах да измеря с една точка.

Лазерът даваше различни стойности при всяко насочване. Към стената отляво показваше шест метра, после двадесет и един, после грешка. Към отсрещната страна лъчът не се връщаше.

Изключих лазера и използвах светлина.

Нямаше помещение в обичайния смисъл. Имаше място, в което посоката преставаше да се държи като коридор. Подът продължаваше, но не можех да определя към коя стена води. Когато се обръщах, пространството зад мен изглеждаше по-дълго от пътя, който бях изминал.

В средата нямаше нищо.

Седнах до входа на разширението и изключих челника за една минута.

Тъмнината беше пълна.

Не се чуваше капене, движение на въздух или звук от животно. Чувах собственото си дишане и тихата работа на рекордера.

Включих светлината.

Мястото беше същото.

Извадих фотоапарата и направих серия от снимки с фиксирани настройки. Започнах отляво и завъртях кадъра по часовниковата стрелка, с достатъчно припокриване за панорама. Направих втори кръг на по-ниска височина. После трети с по-дълга експозиция.

Поставих рекордера на пода за измерване на акустичния отговор. Издадох кратък импулс с ръка и записах отраженията. Повторих от три позиции.

Резултатите не съвпадаха.

Първият импулс се върна след време, което отговаряше на разстояние около девет метра. Вторият - на повече от тридесет. При третия нямаше ясно отражение.

Преместих се само с две крачки.

Записах всичко.

Разчертах груб план в бележника. Не се опитвах да направя мястото логично. Нанасях измерванията така, както ги получавах. Линиите се пресичаха. Част от стените трябваше да заемат едно и също пространство. Една от тях излизаше извън склона.

Не коригирах чертежа.

Смених метода.

Вместо да измервам разстояния, започнах да записвам последователността на движенията. Десет крачки напред. Завъртане надясно. Шест крачки. Обратно завъртане. Проверка на началната точка.

Не се връщах там, откъдето тръгвах.

Подът нямаше наклон, който да го обясни.

След двадесет минути спрях да търся форма.

Мястото не пазеше размерите си. Пазеше преминаването.

Всяка моя стъпка оставаше достъпна поотделно. Можех да се върна към място, на което съм стоял, но не по пътя, по който съм стигнал. Пространството не събираше маршрут. Събираше положения.

Това не беше обяснение.

Беше наблюдение.

Започнах нова серия записи.

За всяка позиция правех снимка, измерване на посока, температура, влажност и кратка бележка. Номерирах точките последователно. Не използвах описание на мястото, защото описанието започваше да се повтаря. Използвах само действията, които бях извършил преди достигането.

Точка 14: пет крачки след завой наляво.

Точка 15: връщане към светлата стена.

Точка 16: място без акустично отражение.

Точка 17: подът със следа от дясната обувка.

При точка 21 камерата отново показва кадър, който не бях снимал. Този път нямаше фигура. Виждаше се бележникът ми, отворен върху пода, заснет отгоре.

Бележникът беше в ръката ми през цялото време.

На страницата се четяха номерата на точките до 26.

Аз бях стигнал до 21.

Не увеличих изображението. Записах времето и продължих.

Точка 22 беше тесен проход.

Точка 23 беше място, на което въздухът стана по-топъл с два градуса.

Точка 24 беше стена, която се намираше отляво при влизане и отдясно при излизане.

Точка 25 беше празно разширение.

Точка 26 беше входът към същото разширение.

Спрях.

Проверих номерата в бележника.

Страницата изглеждаше същата като тази в кадъра. Почеркът до точка 26 беше моят. Разликата беше в натиска. В снимката последните два реда стояха по-тъмни.

На хартията пред мен още ги нямаше.

Затворих бележника.

Вече имах достатъчно данни, за да не мога да ги подредя на място. Продължаването нямаше да подобри измерването. Щеше само да

добави още точки към система, чийто размер не беше известен.

Започнах да се връщам.

Не следвах чертежа. Следвах маркировките и собствените си стъпки, когато ги намирах. Част от тебеширените точки се появяваха в обратен ред. Други липсваха. На две места видях маркировки, които не бях поставял.

Не ги снимах отделно.

Основният запис вече ги съдържаеше.

След около час стигнах до сухата стена.

Водата още течеше по нея.

Не я докоснах.

Продължих към входа.

Разстоянието от стената до светлината беше петнадесет метра. На влизане беше повече от четиридесет.

Пред отвора се виждаше гората.

Тя стоеше отвън.

Не беше променила мястото си.

Проверих часовника. От влизането бяха минали три часа и двадесет и седем минути.

По записите вътре имах малко над два часа материал. Липсващото време не беше в един блок. Разликите бяха разпределени между файловете по няколко секунди и минути.

Не започнах да ги събирам там.

Излязох.

Светлината навън беше по-ниска. Въздухът миришеше на листа и влажна почва. След равната температура вътре усещах студа по ръцете.

Тя погледна първо лицето ми.

После раницата.

Не попита какво съм видял.

Свалих я от рамото и проверих циповете. Всички бяха затворени. Уредите бяха вътре. Бележникът беше във външния джоб. Камерата още работеше.

- Вътре няма нищо - казах.

Тя погледна ръцете ми.

Бяха празни.

- Взе мястото.

Вълците не лаят по нея

В кръчмата разказват Шиндо.

Разказът стои между чашите, мокрите ръкави и дима от печката. Минава от една уста в друга. Всяка уста добавя тежест. Една добавя брадва. Друга добавя кал. Трета слага тир напърно на прохода и оставя място само за Паджерото.

Ловецът седи до стената.

Пред него има чай. Не ракия. Ръката му остава върху чашата, без да я вдига. Натискът в рамото стои по-ниско. Раницата е до крака му. Вътре мястото от тунела още е подредено на файлове, измервания и линии.

Шинда стои отвън.

Стената държи топлина. Прозорецът държи хората. Стъклото не държи нея.

Гласът на мъжа до печката стига през рамката.

- Шиндо не караше Паджерото. Паджерото караше Шиндо.

Друг човек удря масата с длан.

- Не говори глупости. Паджерото беше две и осем, турбодизел. Такова нещо не се кара само. То избира кой има право да му смени маслото.

- Ти си го виждал само на снимка.

- Аз съм го бутал.

- Значи не е било Паджерото.

Смехът изпълва стаята. Не остава във водата. Остава по дървото, по дъха и по масата, която понася втори удар.

Мъжът до печката вдига пръст.

- Слушайте сега. Идват мутрите от Враца. Три джипа. Черни. Единият с номера, другите два с физиономии. Искат казана.

- Кой казан?

- Кой казан, бе? Казана.

- А, тоя казан.

- Точно тоя. Влизат и викат: „Тук вече ние държим района.“ Шиндо седи на пън, бели ябълка с римски меч и слуша чалга от радиото.

- Коя песен?

- Това няма значение.
- Има. При Шиндо всичко има значение.
- „Тигре, тигре.“
- Нямало е такава песен тогава.
- При Шиндо е имало.

Смехът се връща.

Ловецът вдига чашата. Не се усмихва. Погледът му минава от говорещия към останалите. Чете кой допълва и кой поправя. Не чете историята.

Мъжът продължава.

- Главният слиза и казва: „Дай ракията.“
- Шиндо оставя ябълката, прибира меча и пита: „За пиене или за грях?“ Оня вика: „За бизнес.“ И тогава Шиндо става.

Друг глас идва от края на масата.

- Не е ставал. Бил е прав.
- Седял е на пън.
- Пънът е бил прав под него.
- Млъкни.
- Разказвай вярно.

- Аз разказвам вярно. Шиндо става, сваля бравата от рамото и казва: „Бевреш пази казана. Гората пази мен.“

Няколко гласа повтарят последното.

Не еднакво.

Един държи думата „Бевреш“. Друг държи „гората“. Трети не казва нищо и премества чашата си навътре.

Разказът продължава.

- Главният се смее. Шиндо не се смее.

Паджерото пали само.

- Ето, казах ти.

- Пали от наклона.

- На равно?

- При Шиндо и равното има наклон.

- И тогава от гората слизат шиндите.

- Колко?

- Много.

- Колко много?

- Повече, отколкото можеш да преброиш с една брава.

- Това не е число.

- За Шиндо е.

Шинда държи тринадесет.

Числото стои в нея. Не идва от водата. Не идва от камък. Дадено е с човешки глас и човешка мярка.

Тринадесет.

Не се разтваря.

В кръчмата друг човек поема разказа.

- Мутрите тръгват назад. Първият джип влиза в канавката. Вторият се качва върху първия. Третият решава да се върне към Враца и се озовава при язовира без да е завивал.

- Това е било от ракията.

- Не са били пили.

- Точно затова.

- А тирът?

- Тирът идва от прохода. Полски.

- Румънски.

- Полски шофьор, румънски тир.

- С ремарке от Турция.

- Не прекъсвай. Тирът затъва в калта и затваря пътя. Шиндо закача лебедката на Паджерото.

- Нямаше лебедка.

- Имаше две.

- Едната отпред, другата за авторитет.

- И дърпа тира сам.

- С Паджерото.

- Не. С ръце. Паджерото държи въжето да не се влачи.

Стаята отново се раздвижва. Чашите удрят масата. Печката изпуска метален звук. Един човек се задавя и друг го удря по гърба.

Ловецът поставя чашата.

- Имате ли версия, в която не нарушава поне три закона на физиката?

Говорещият го поглежда.

- Имаме. Ама не е толкова вярна.

- Това е кръчмарски разказ.

- Кръчмата е мястото, където лъжата плаща, за да седне при истината.

Ловецът не отговаря.

Отхвърлянето му стои в начина, по който прибира бележника, без да го отвори.

Мъжът до печката продължава.

- Тирът излиза. Мутрите бягат. Шиндо се връща при казана и вижда, че огънят е угаснал. Вдига капака. Ракия няма.

Смехът спира на различни места. Един още се усмихва. Друг поглежда чашата си.

Старият човек до прозореца казва:

- Когато ракията свърши, сянката започва.

Никой не го прекъсва.

Мъжът до печката поема въздух.

- И тогава Шиндо...

Старият човек вдига ръка.

- Баба Злата му е дала достъп, не сила.

Поглежда към вратата.

- Дървата навън са мокри.

Става и излиза.

Разказът продължава без него.

- И тогава Шиндо вижда сянката.

- На кого?

- Не се знае.
- Щом я е видял, се знае.
- Вижда се сянка, не човек.
- И какво прави?
- Пий три, удряй два пъти.
- Това не е отговор.
- При Шиндо е.

Мъжът до печката вдига три пръста. Докосва чашата три пъти. Удря масата два пъти.

Нищо не се отваря.

Смехът идва пак.

Шинда се отдалечава от прозореца.

Водата минава под кръчмата. Държи други думи.

Историята стои там без дима, без чашите и без ударите по масата. Повтаряна е много пъти. Частите са натежали от човешки гласове. Някои думи са се изтрили. Други са останали една върху друга.

Шинда чете.

Идват хора от запад.

Три коли.

Едната спира при моста. Двете продължават.

Няма тир.

Няма римски меч.

Има Паджеро. Двигателят работи неравно.

Едната врата не се затваря от първия път.

Има казан.

Има човек до него.

Има брадва в дървото, не на рамото му.

Хората искат да минат.

Човекът отказва.

Думите му не стоят цели. Водата държи само края:

- ...пази казана. Гората пази мен.

Единият човек посяга към него.

Другият гледа към прохода.

Третият стои до колата и не слиза.

Паджерото не пали само.

Човекът сяда вътре. Завърта ключа два пъти.

Двигателят тръгва при третото.

Колата влиза между другите две.

Няма удар.

Няма преобърнат джип.

Няма лебедка.

Има отместване. Малко. Достатъчно.

Пътят остава затворен.

Хората слизат към реката. Единият пада в калта. Другият се връща към колата. Третият продължава пеша.

От гората не слизат шинди.

На границата стоят животни.

Не минават.

Човекът до казана държи пътя, докато хората се отдалечат.

Огънят под казана гасне.

Течността вътре спира.

Сянката стои от другата страна на прохода.

Тук двата записа се разделят.

Устите казват, че Шиндо отива към сянката.

Водата държи друго.

Шиндо остава с гръб към нея.

Лицето му е към селото.

Разминаването стои.

Водата не добавя.

Шинда продължава нагоре.

Ловецът излиза от кръчмата. Старият човек вече го няма. Дървата стоят до стената. Не са мокри.

Ловецът вижда Шинда при реката.

- Чула ли си това? - пита той.

- Стои.

- Кое от всичко?

- Две истории.

- Едната е достатъчна.

- Не съвпадат.

Той слага раницата по-високо на рамото.

- Нормално. Всеки добавя нещо.

- Водата не добавя.

Погледът му се премества към течението.

- И какво казва водата?

Шинда върви.

Той я следва.

Не пита втори път.

Пътят минава край мястото, където е стояла колибата.

Сега има коприва, камъни и ниско дърво. Част от основата остава под земята. Няма покрив. Няма стена. Няма врата.

Следата не е човешко лице.

Има работа.

Три съда са стояли до огъня. Единият е местен между две места. Другите два не са местени.

Три глътки.

Пауза.

Две докосвания по ръба.

Пауза.

Вода от отделен съд.

Човек влиза.

Друг човек не влиза.

Редът стои в земята. Повтарян е много пъти. Не е роден с жената, която го извършва. Научен е. Грешките намаляват. Движенията стават по-къси. Достъпът остава.

Шинда не вижда жената.

Вижда работата.

Ловецът спира при камъните.

- Тук ли е живяла Баба Злата?

Шинда не отговаря.

Той оглежда основата.

- Старецът каза, че е давала достъп.

- Казва.

- До какво?

- Достъпът не казва.

Той навежда глава към земята.

- Има ли нещо от нея тук?

- Ред.

- Какъв ред?

Шинда гледа трите места край огъня. Двете докосвания по ръба. Водата в отделния съд.

Тринадесет стои в нея.

Тя брой камъните в основата.

Осмият е под корена.

Деветият липсва.

Десетият държи следа от огън.

Единадесетият е обърнат.

Дванадесетият стои в тревата.

Тринадесетият е при водата.

- Тринадесет - казва тя.

Ловецът поглежда камъните.

- Какво тринадесет?

Шинда продължава.

Числото остава.

Пътят се качва над последните къщи.

Човешките неща по стените държат улици,

дворове и входи. Едно губи образ за кратко.

Не тринадесет. По-малко.

Шинда брои.

Едно.

Две.

Прекъсването свършва.

Тя не го казва.

Ловецът проверява малкото нещо в ръката си.

Поглежда екрана. Прибира го.

Над селото звукът се разрежда.

Птиците остават по-ниско.

Първо една линия от гласове спира в дърветата. По-нагоре спира друга. Последният звук идва от малка птица в храстите. Тя прескача два клона, държи мястото за кратко и слиза обратно.

Вятърът движи листата под тях.

По-нагоре не ги движи.

Ловецът включва нещо в ръката си.

Поглежда го.

Почуква корпуса.

Сменя батерията.

- Няма фон - казва.

Шинда продължава.

- Не нисък. Няма никакъв.

Човешкото нещо слуша. Не получава.

Той изважда друго. То също не получава.

- Това не е възможно.

Шинда не отговаря.

Тук думата му няма следа.

Пътеката изчезва между буквите. Земята е мека. Стъпките на Ловеца стоят ясни. Нейните

не остават.

Отляво има движение.

Първото животно излиза между стволовете.
Тежестта пада равномерно върху четирите
крака. Главата стои ниско. Следата му идва от
билото и пресича склона.

Второто стои по-нагоре.

Третото е зад него.

Още две минават между дърветата.

Ловецът вижда първото.

Ръката му се премества към колана. Не вади
нищо.

- Вълци.

Животните не гледат него.

Гледат мястото над Шинда.

Тя продължава.

Ловецът идва след нея.

Между два камъка земята сменя начина, по
който държи стъпките. От едната страна
почвата пази натиск. От другата не приема.

Шинда преминава.

Ловецът спира при камъните.

Животните слизат.

Не бързат. Не се приближават до него. Движат се по широка линия, която идва от гората и свършва при същото място.

Вълците спират на невидима линия и седат.

Няма глас.

Няма зъби.

Няма отстъпление.

Ловецът държи ръката си неподвижна.

Шинда стои отвъд линията.

Той гледа животните. После нея.

- Защо не минават?

- Стигат.

- До какво?

- До мястото си.

- А ти?

- Стоя.

Той прави крачка към линията.

Едното животно премества тежестта напред.
Не става.

Ловецът спира.

- Мога ли да мина?

- Можеш.

- Трябва ли?

Шинда гледа селото под тях.

Не отговаря.

Той не прекрачва.

Над линията няма вятър. Под нея листата се движат. Човешките неща в раницата му мълчат. Механичният часовник върху ръката продължава.

Шинда усеща първия импулс в камъка.

Не звук.

Натиск без движение.

Минава през подметките на Ловеца, през корените и през костите на животните. Земята не се мести.

Ловецът поглежда надолу.

Вторият импулс идва от водата под склона. Няма течение на повърхността. Камъкът го държи.

Третият идва от човешкото нещо в раницата му.

Екранът светва.

Гасне.

Тишината се прекъсва.

За кратко гората получава звук от място, което не е тук. Метал. Двигател. Част от човешки глас.

Прекъсва.

Вторият звук идва от по-високо. Късо изпукване в дърво без счупване.

Прекъсва.

Линията пред животните се отваря.

Не се вижда.

Земята приема следа от другата страна. Вятърът преминава. Листата над камъните се раздвижват веднъж.

Едното животно става.

Не минава.

Шинда гледа мястото зад себе си.

Няма образ.

Няма име.

Няма следа, която земята приема.

Има натиск към изхода.

Тя се обръща с гръб към границата и лице към селото.

Ловецът стои от другата страна.

- Какво има зад теб?

- Не е за гледане.

- Опитва ли се да излезе?

Шинда не отговаря.

Въпросът му вече сочи правилно.

Натискът идва отново.

Този път няма три части.

Няма две прекъсвания.

Линията се затваря.

Вятърът спира над камъните. Земята престава да приема. Екранът в раницата угасва.

Животното сяда отново.

Ловецът сваля ръката от колана.

- Това пазиш.

Шинда гледа покривите на Врачеш.

Комините държат топлина. Улиците държат стъпки. Реката минава през селото и носи имена, които никой не казва на глас.

- Пазя кой минава.

- Оттам навън?

- През мястото.

Той поглежда линията.

- Шиндо е стоял тук.

Водата държи човека до казана. Лицето му е към селото. Сянката остава зад него.

- Стои - казва Шинда.

- Легендата твърди, че е тръгнал навътре.

- Устите казват.

- А водата?

- Остава.

Ловецът мълчи.

От кръчмата до тук носи отхвърлянето си. Сега тежестта му сменя страна. Не приема разказа. Не го изхвърля.

Поглежда животните.

- Те знаят ли какво има?

- Знаят къде спират.

- Това повече ли е от мен?

Шинда не отговаря.

Той изважда бележника.

Пише.

Не преминава линията.

На страницата се появяват час, място, посока, липса на фон, поведение на животните и две прекъсвания. Ръката му спира. Добавя още един ред.

Три импулса.

Шинда гледа движението на писалката.

Три.

Числото стои отделно от тринадесет.

Тя го поема без вода.

Ловецът затваря бележника.

- Тръгваме ли?

- Ти слизаш.

- А ти?

- Стоя.

Той поглежда селото. После границата.

- Ще останеш тук?

- Стоя.

Той тръгва надолу.

Животните не го следват. Главите им се движат с него до първите дървета. Там следата му се спуска към пътеката и излиза от мястото.

Шинда остава.

Гърбът ѝ е към натиска.

Лицето ѝ е към Врачеш.

Зад линията нещо достига мястото и не преминава. Няма форма. Няма звук. Няма движение, което може да бъде прочетено от човек.

Камъкът държи първия натиск.

Корените държат втория.

Тя държи третия.

Тринадесет остава в нея.

До него стои три.

Малко по-надолу Ловецът спира. Обръща се веднъж. Не вижда онова зад нея. Вижда само Шинда и животните пред линията.

Продължава към селото.

Шинда брои.

Едно.

Две.

Три.

Второто число не се разтваря.

Човекът без следа

Подредих лога от границата сутринта.

Три импулса. Две прекъсвания. Кратка промяна в условията на мястото. Потърсих същата последователност в старите си записи и не намерих нищо. После си спомних кръчмата, чашата, ударите по масата и изречението, което тогава бях приел за част от разказа: „Пий три, удрай два пъти.“ Записах съвпадението в полето за бележки и затворих файла.

Не се върнах на границата.

Същия ден в селото се появи непознат.

Научих за него от човек, който не можеше да ми каже откъде е дошъл. Беше видял някого пред магазина, говорил с него и после продължил към дома си. Спомняше си разговора. Не спомняше кой го беше започнал.

- Как изглеждаше? - попитах.

Човекът погледна към улицата.

- Нормално.

- Висок ли беше?

- Не ми направи впечатление.

- Млад?

- Не знам.

- Познаваш ли го?

- Не.

Отговорите не съдържаха противоречие. Съдържаха празно място, което не притесняваше човека.

Попитах в магазина.

Жената зад щанда каза, че непознат е купил вода. Не можа да посочи бутилката, която е взел, нито да намери продажбата в касовия отчет. Камерата над входа работеше. Записът показваше хора, които влизат и излизат. Между тях нямаше човек без съответствие в списъка с покупки.

Прегледах файла два пъти.

Нямаше прекъсване.

Нямаше липсващи кадри.

Нямаше повреден образ.

Попитах жената кога е станало.

Тя посочи час, в който на записа магазинът беше празен.

- Сигурна ли си?

- Да.

Погледна към касата.

- Или беше вчера.

Не изглеждаше разтревожена.

Проверих други места.

Нямаше регистрация на автомобил, който да е влизал в селото по това време. Нямаше билет, плащане с карта, заявка за транспорт или активен телефон, който да се е появил за пръв път в района. Нямаше ново устройство в безжичните мрежи. Нямаше лице в публичните кадри, което да не принадлежи на човек, когото можех да свържа с адрес или маршрут.

Това не означаваше, че непознатият не съществува.

Означаваше, че не оставя обичайните остатъци.

Прегледах разговорите, които хората твърдяха, че са водили. Никой не помнеше еднакъв въпрос. Един беше питан за пътя към реката. Друг за работното време на магазина. Трети за къща, която според него не съществуваше.

Никой не можеше да възпроизведе гласа.

Никой не използваше една и съща дума за него.

Събрах часовете.

Не образуваха маршрут.

Човекът се беше появил на места, между които можеше да се мине за минути, но свидетелствата се застъпваха. В 10:12 беше пред магазина. В 10:14 говореше с човек при моста. В 10:13 друг го беше видял до спирката.

Разликите бяха малки и можеха да се обяснят с неточни часовници.

Проверих часовниците.

Трите показваха вярно.

Записах това.

В ранния следобед отидох до площада. Носех малък фотоапарат, аудиорекордер и бележник.

Не очаквах непознатият да стои там. Искях да проверя местата, които се повтаряха в разказите.

Тя ме чакаше до стената на читалището.

Нямаше вода.

Най-близката чешма беше от другата страна на площада и не работеше. Земята беше суха. Не беше валило. Въздухът не държеше мъгла.

Тя стоеше в сянката, но сянката не стигаше до обувките ѝ.

Не бях я виждал толкова далеч от течаща вода.

- Какво правиш тук? - попитах.

Тя не отговори.

Погледът ѝ беше насочен към улицата зад мен. Не към човек. Към място, в което хората се движеха нормално.

- Видя ли го?

Не отговори.

- Кого търсиш?

Тя се приближи.

Разстоянието между нас остана по-малко от една ръка. Досега винаги беше оставяла вода,

праг или няколко крачки между себе си и мен. Сега стоеше достатъчно близо, за да усещам студ по лявата страна на лицето си.

Не отстъпи, когато се обърнах към нея.

- Има човек без запис - казах. - Хората го виждат, но не могат да кажат нищо за него.

Тя погледна към бележника ми.

После към фотоапарата.

- Знаеш ли кой е?

Мълчеше.

Не каза, че не знае.

От другата страна на площада някой отвори врата. Двама души излязоха и се разделиха. Единият тръгна към нас. Другият остана пред входа и потърси нещо в джобовете си.

Тя премести тежестта си.

Не я бях виждал да го прави.

Движенията ѝ обикновено не започваха от колебание. Тя стоеше или минаваше. Сега единият ѝ крак отстъпи половин стъпка и спря.

Проследих погледа ѝ.

Между хората на площада стоеше непознатият.

Не мога да опиша лицето му.

Гледах го право в него. Виждах очи, нос, уста и кожа. Знаех, че всички части са там. Докато задържах погледа, не можех да подредя формата им. Погледнах за момент към ръцете му и лицето изчезна от паметта ми. Върнах очи нагоре и пред мен имаше друго лице, също толкова обикновено и също толкова неудържимо.

Забравях лицето му, докато го гледах.

Включих рекордера.

Натиснах бутона с палец, без да свалям поглед. После отворих бележника и написах часа.

14:36.

Написах мястото.

Площадът.

Написах: „Мъж срещу мен.“

Спрях.

Зачеркнах „мъж“. Не можех да кажа възраст, телосложение или каквото и да е друго, което да оправдае думата. Оставих: „Човек срещу мен.“

Когато вдигнах глава, той беше по-близо.

Не помнех да е направил крачка.

Тя стоеше до рамото ми. Не ме докосваше. Беше толкова близо, че при движение ръкавът ѝ докосна якето ми.

Непознатият спря пред нас.

Погледна първо мен.

После нея.

Не показва разпознаване.

- Извинете - каза. - Къде е пътят за Бебреш?

Въпросът беше обикновен.

Посочих улицата, която слизаше покрай реката.

- По тази улица надолу. После държите вдясно.

- Далеч ли е?

- Не.

Той кимна.

- Благодаря.

Мина покрай нас.

Тя се обърна след него.

Не направи крачка.

Аз погледнах бележника.

Под часа и мястото имаше още два реда.

„Пита за Бебреш.“

„Посочих улицата надолу.“

Почеркът беше мой.

Не помнех да съм ги писал.

Включеният рекордер стоеше в ръката ми.

Индикаторът показваше запис от една минута и девет секунди.

Спрях го.

- Какво те попита? - казах.

Тя не отговори.

Погледнах след непознатия.

На улицата имаше трима души. Не можех да определя кой от тях беше той. Единият носеше торба. Другият вървеше до ограда. Третият пресичаше към отсрещния тротоар.

Никой не се открояваше.

- Кой е? - попитах отново.

Тя остана близо до мен.

Очите ѝ следяха улицата. Не човека. Не можех да кажа дали още го вижда.

Пуснах аудиозаписа.

Гласът ми се чуваше ясно.

- По тази улица надолу. После държите вдясно.

Следваше друг глас.

- Далеч ли е?

Не го разпознах.

Отговорът ми беше:

- Не.

После „Благодаря“ и стъпки.

Записът беше нормален. Нямаше шум, промяна в скоростта или липсващи части.

Не помнех разговора.

Помнех, че човекът стоеше пред мен. Помнех, че гледах лицето му. Помнех, че включих рекордера.

Не помнех въпроса.

Прочетох бележката още веднъж.

„Пита за Бебреш.“

Съдържанието беше ясно. Паметта не се върна.

Написах нов ред:

„Не помня въпроса. Има аудио.“

Този ред помнех.

Тя ме погледна.

- Ти го чу - казах.

Не отговори.

- Знаеш истинските имена.

Погледът ѝ се премести към улицата.

- Кажи ми неговото.

Мълчеше.

Не беше отказът от извора. Тогава отговорите ѝ минаваха до въпросите. Сега нямаше отговор, който да минава.

Стоеше до мен на сухо място и не казваше нищо.

Прибрах рекордера.

- Трябва да го намеря.

Тя хвана ръкава ми.

Не силно. Само достатъчно, за да спре първата крачка.

Досега не ме беше докосвала.

Погледнах ръката ѝ. После лицето ѝ.

Тя пусна ръкава.

Не каза да не тръгвам.

Не каза нищо.

Слязох по улицата.

След петдесет метра попитах човек, който стоеше пред двор, дали някой току-що е минал покрай него.

- Минаха хора - каза той.

- Един непознат. Попита за Бебреш.

- Всички питат за Бебреш.

- Как изглеждаше?

Човекът се замисли.

- Не го гледах.

Намираше се на място, от което нямаше как да не го е видял.

Продължих.

До моста жена поливаше цветя в саксии.
Попитах я същото.

- Имаше човек - каза тя.

- Накъде тръгна?

Посочи нагоре.

Непознатият беше минал надолу.

- Сигурна ли сте?

- Да.

После погледна към маркуча.

- Или беше друг.

Водата продължаваше да тече.

Тя не беше с мен.

Проверих магазина, спирката и улицата към реката. Никой не помнеше достатъчно, за да изгради посока. Двама души твърдяха, че непознатият е влязъл в магазин. В записи нямаше такъв човек. Един каза, че го е видял да сядва в автомобил. Нито един автомобил не беше тръгвал в посочения час.

Върнах се в работилницата.

Свалих записите и създадох отделна папка. Написах дата, час и кратко описание. Копирах аудиото, снимките и бележките. Изчислих контролни суми.

Фотоапаратът съдържаше шест снимки от площада.

Не помнех да съм снимал.

Първата показваше празна част от улицата. Втората показваше двама души пред читалището. Третата беше насочена към земята. Четвъртата показваше мен в отражението на прозорец.

Не знаех кой е държал фотоапарата.

Устройството беше мое. Времето на снимката съвпаднаше със срещата. В отражението държах бележника в лявата ръка. Фотоапаратът не се виждаше в дясната.

Петата снимка беше размазана.

Шестата показваше улицата надолу.

Непознатият не присъстваше в нито един кадър.

Прегледах метаданните. Серийният номер на устройството беше правилен.

Последователността на файловете беше непрекъсната. Нямаше дистанционно управление и нямаше свързано второ устройство.

Записах:

„Снимки 4-6 направени без спомен за действие.“

Запазих файла.

На следващата сутрин отворих папката.

Имаше нов текстов документ.

Името му беше автоматично, без заглавие. Часът на създаване беше 14:37 предишния ден. Това беше една минута след началото на срещата.

Отворих го.

Вътре имаше три реда:

Името ми.

Координатите на площада.

Часът 14:36:42.

Нямаше друга информация.

Форматът беше обикновен текст. Кодировката съвпаднаше със системната. Файлът беше

създаден от потребителския ми профил. В журнала имаше запис за създаване и записване.

Нямаше процес, който да го е отворил.

Проверих клавиатурния лог. Не използвах такъв постоянно, но системата пазеше част от входните събития за диагностика. В посочения момент нямаше натиснати клавиши.

Проверих синхронизацията на папките.

Компютърът беше изключен в 14:37.

Файлът носеше правилната дата, час и местоположение.

Името ми беше изписано без грешка.

Не името, с което ме наричаха повечето хора.

Пълното.

Отбелязах несъответствието.

Не свързах файла с непознатия. Нямах данни за такава връзка.

Проверих носителя за грешки. Нямаше.

Направих копие на отделен диск.

По обяд излязох отново.

Селото изглеждаше както обикновено. Пред магазина имаше двама души. Автобусът мина по разписание. Куче лежеше в сянката до стена. Нямаше групи, шум или тревога.

Отидох при човека, който преди няколко дни беше казал, че след дъжд не се ходи късно до извора.

- Защо не се ходи след дъжд? - попитах.

Той ме погледна.

- Къде?

- До извора.

- Кой извор?

Посочих към планината.

- Горе при водата.

Той махна с ръка.

- Хората ходят.

- Ти ми каза друго.

- Не съм.

Говореше спокойно.

Не се защитаваше.

- Кой ти е казал правилото?

- Какво правило?

Не настоях.

По-надолу срещнах друг човек, който беше споменавал Баба Злата. Попитах го за колибата.

- Имаше колиба - каза.

- На кого?

Той се усмихна.

- Все на някого е била.

- На Баба Злата?

Името не промени изражението му.

- Може.

- Ти ми каза, че е давала достъп.

Погледна ме дълго.

- Достъп до какво?

- Ти го каза.

- Аз много неща казвам.

Засмя се и смени темата.

- Видя ли какво време го дава?

Небето беше ясно.

Продължих към кръчмата.

Мъжът до печката беше там, макар печката да не работеше. Разказваше на двама души за тир, затънал в калта. Не споменаваше Шиндо.

Изчаках да свърши.

- Къде е Паджерото? - попитах.

Той се намръщи.

- Кое Паджеро?

- На Шиндо.

Погледна останалите.

- Кой е Шиндо?

Единият се засмя.

- Пак си измисля.

- Ти разказваше за него - казах.

- Аз разказвах за тира.

- И за казана.

- Какъв казан?

Чашите на масата бяха три.

Никой не ги броеше.

Извадих телефона и отворих бележката от границата.

„Три импулса. Две прекъсвания.“

Под нея стоеше кръчмарската фраза.

Не я прочетох на глас.

Мъжът до печката погледна екрана.

- Това какво е?

- Запис.

- На какво?

Прибрах телефона.

- Няма значение.

Излязох.

Тя стоеше до ъгъла на сградата.

Отново нямаше вода.

Този път не беше толкова близо. Стоеше на две крачки, но погледът ѝ минаваше покрай мен и се връщаше към вратата на кръчмата.

- Забравят - казах.

Не отговори.

- Не само него.

Мълчеше.

- Изчезват части от селото.

Погледна към улицата.

- Знаеш ли какво се случва?

Не каза „не знам“.

Не каза нищо.

Показах ѝ телефона.

- Имам записите.

Тя не погледна екрана.

Погледна ръката ми.

После рамото.

После мястото зад мен.

Приближи се отново.

- Той още ли е тук? - попитах.

Тя остана неподвижна.

Не беше въпрос, на който отговаряше косо.

Този път не отговаряше изобщо.

От другия край на улицата се зададе човек.

Не можех да кажа дали е непознатият.

Гледах го достатъчно дълго, за да различа походка, ръце и посока. Не можех да задържа лицето. Всеки път, когато погледът ми слизаше към стъпките, чертите се губеха.

Извадих бележника.

На страницата вече имаше запис:

„15:08. Улица пред кръчмата.“

Не помнех да съм писал.

Под него стоеше:

„Тя е вдясно от мен.“

Погледнах я.

Беше отляво.

Проверих часа.

15:08.

Човекът мина покрай нас.

Не каза нищо.

Не погледна към мен.

Не погледна към нея.

Тя се отдръпна половин стъпка и застана зад рамото ми.

Не ме използваше като защита. Позицията не го позволяваше. Оттам виждаше улицата през мен.

Погледнах след човека.

След няколко крачки не можех да определя кой беше сред останалите.

В бележника имаше нов ред:

„Премина на разстояние 1,4 м.“

Числото беше приблизително правилно.

Не помнех измерването.

Затворих бележника.

- Ти го виждаш - казах.

Тя не отговори.

- Какво виждаш?

Никакъв отговор.

- Има ли име?

Устните ѝ останаха затворени.

Това беше единственият въпрос, след който тя погледна към мен.

Не към лицето.

Към мястото зад очите.

После сведе поглед.

Не бях виждал това движение при нея.

Върнахме се към работилницата.

Тя вървеше близо до мен. Не край вода. Не през мъгла. По сухата улица, между къщи, коли и хора, които не ѝ обръщаха внимание.

На няколко пъти изоставаше.

Не защото не можеше да следва. Спираше при места, на които непознатият беше говорил с хора.

До магазина.

При моста.

Пред една къща с ниска ограда.

На всяко място стоеше за кратко и продължаваше.

Не каза какво чете.

В работилницата отворих папката с файловете.

Текстовият документ още беше там.

Показах ѝ трите реда.

Не погледна името ми.

Погледна празното място под него.

- Това появи ли се от него? - попитах.

Мълчеше.

- Знаеш ли кога е създадено?

Нямаше отговор.

- Знаеш ли кой го е написал?

Тя се приближи до екрана.

Не докосна нищо.

Образът ѝ не се виждаше в тъмната част на прозореца. Виждаше се моята глава, рамото ми и светлината от вратата.

Трите реда стояха на белия фон.

Името ми.

Координатите.

Часът.

Тя се отдръпна.

- Това е моят профил - казах. - Файлът е създаден от моя потребител, докато компютърът е бил изключен.

Не отговори.

- Няма следа от него. Има само от мен.

Погледът ѝ остана върху екрана.

Написах нова бележка:

„Аномалия в произхода на файла. Данните са точни. Авторството не може да се установи.“

Запазих.

Документът с името ми се промени.

Не веднага. Размерът му нарасна с няколко байта. Не видях кога. Само забелязах различната стойност в списъка.

Отворих го.

Имаше четвърти ред.

„Работилницата.“

Петият съдържаеше текущия час.

16:22:11.

Погледнах системния часовник.

16:22:11.

Секундите продължиха.

Не докоснах клавиатурата.

Тя направи крачка назад.

Вратата беше зад нея.

Не излезе.

Стоеше по-близо до мен, отколкото до изхода.

Проверих журнала.

Файлът не беше отварян за запис.

Контролната му сума се беше променила.

Направих копие.

Копието съдържаеше същите пет реда.

Извадих мрежовия кабел. Изключих безжичния интерфейс. Спрях автоматичните задачи и затворих всички процеси, които не бяха необходими.

Файлът остана непроменен.

Наблюдавах го десет минути.

Нищо не се добави.

Записах резултата.

Тя не помръдна.

- Ще останеш ли тук? - попитах.

Не отговори.

Оставих камерата да снима екрана. Поставих втори фотоапарат към вратата и включих аудиорекордера. После излязох до улицата, за да проверя дали непознатият е наблизо.

Тя дойде с мен.

Не остана при водата, която не беше там.

До работилницата минаха двама души. Познавах и двамата. Поздравиха ме. Единият

попита защо съм изнесъл камера навън.

- Проверявам запис - казах.

- Какъв запис?

- За човека, който пита за Бебреш.

Той се намръщи.

- Кой човек?

Другият се усмихна.

- Тук никой не пита. Всички знаят къде е.

Продължиха.

Не се обърнаха.

Върнах се вътре.

На камерата към екрана имаше запис от осем минути. На камерата към вратата - също. Аудиото беше непрекъснато.

В текстовия файл имаше още един ред:

„Върна се.“

Час нямаше.

Прегледах видеото.

Видях как излизам.

Видях как тя тръгва след мен.

След това работилницата оставаше празна.

На шестата минута столът пред компютъра се отмести с няколко сантиметра.

Не влезе човек.

Не се чу звук.

Курсорът не помръдна.

Файлът на екрана не беше отворен.

При връщането ми столът стоеше на новото място.

Не помнех да съм го оставил така.

Проверих пода. Имаше следи от краката на стола и моите обувки. Нямаше други.

Добавих бележка към лога.

Когато вдигнах глава, тя гледаше към вратата.

Непознатият стоеше отвън.

Не знаех откога.

Виждах го през стъклото. Не можех да задържа лицето. Тялото не правеше движение към входа. Не почукваше.

Просто стоеше.

Тя се приближи до мен.

Рамото ѝ докосна ръката ми.

Не отстъпи.

Излязох.

Непознатият ме погледна.

- Работите ли? - попита.

- Да.

- Можете ли да ми кажете часа?

Погледнах часовника.

- Шестнадесет и тридесет и девет.

- Благодаря.

Тръгна.

Не направи нищо друго.

Върнах се вътре.

На аудиорекордера имаше нов файл.

Продължителност двадесет и две секунди.

Пуснах го.

- Работите ли?

Моят глас:

- Да.

- Можете ли да ми кажете часа?

- Шестнадесет и тридесет и девет.

- Благодаря.

Не помнех разговора.

Помнех, че излязох.

Помнех, че човек стоеше пред вратата.

Помнех как се върнах.

Времето между тези движения беше празно.

Погледнах бележника.

На нова страница бях написал:

„Не задава опасни въпроси.“

Под него:

„Отговарям доброволно.“

Почеркът беше мой.

Не помнех да съм отварял бележника.

Тя стоеше до мен.

- Ти помниш ли? - попитах.

Не отговори.

Не каза „не знам“.

Погледна ръката ми върху страницата.

После я постави върху бележника.

Не върху моята ръка.

Върху написаното.

Държа я там няколко секунди.

Когато я вдигна, мастилото не беше размазано.

- Какво правиш?

Нямаше отговор.

Тя затвори бележника.

Това беше първият път, когато докосна нещо мое без да я моля.

Отвън улицата беше празна.

Не можех да кажа дали непознатият си е тръгнал.

Не можех да кажа дали е останал.

Същата вечер хората в кръчмата спореха за тир, който никога не беше идвал. Никой не спомена Шиндо. Човекът при извора не знаеше правилото след дъжд. Жената в магазина помнеше, че е продала вода, но не и кога. Старият човек при прозореца не беше там и никой не можа да каже дали изобщо идва обикновено.

Записите оставаха.

Папката съдържаеше аудио, снимки, бележки, системни журналы и текстов файл с моето име.

Непознатият не присъстваше в нито един от тях.

Аз присъствах навсякъде.

Тя остана в работилницата до тъмно.

Не седна. Не говори. Не отиде към извора.

Когато изключих последния екран, в черното стъкло се виждах само аз.

Тя стоеше до рамото ми.

В отражението мястото ѝ беше празно.

Преди да излезе, взе бележника от масата и го постави в ръката ми.

После затвори пръстите ми около него.

Протокол „Самодива“

След непознатия проверявах собствения си лог, а не селото.

В селото вече нямаше надеждна последователност. Хората помнеха случки без време, правила без източник и имена без човек зад тях. Един твърдеше, че колибата над реката е изгоряла преди десет години. Друг я беше виждал миналата пролет. Трети не знаеше за колиба, но можеше да посочи мястото ѝ, без да се замисли.

Не ги разпитвах повторно.

Всеки нов въпрос променяше отговора, а промяната не можеше да бъде отделена от обичайното човешко забравяне. Запазих само първите разговори, часовете и разминаванията. Останалото отбелязах като замърсени данни.

Системните записи бяха по-постоянни.

Файлт с пълното ми име не изчезна. Контролните му суми оставаха различни при всяка промяна, но копията съвпадаха помежду си. Последният ред още беше:

„Върна се.“

Не се добави нищо повече.

Подредих всички случаи, при които в записите се появяваше информация, която не бях въвеждал. Кадърът от тунела, заснет от място извън камерата. Страницата с номерата на точки, до които още не бях стигнал. Името ми, координатите и часът на площада. Бележките в собствения ми почерк, които не помнех да съм писал.

В началото ги водех като отделни аномалии.

Сега ги поставих в една таблица.

Колоните бяха време, място, носител, вид на несъответствието и степен на проверка. Добавих поле за това дали събитието съдържа информация за мен, която не е била необходима за самото наблюдение.

Всички редове получиха еднакъв отговор.

Да.

Кадърът в тунела не показваше само пространството. Показваше мен в него. Файлът от площада не съдържаеше непознатия. Съдържаеше моето име и моето местоположение. Бележникът не записваше онова, което човекът правеше. Записваше къде стоя аз и какво отговарям.

Проверих старите файлове от първата нощ.

Гласът произнасяше името ми.

При извора сигнала не беше станал по-силен с приближаването ми към източник. Беше станал по-пълн с приближаването ми към мястото.

Разликата беше важна, но още не знаех за какво.

Не написах заключение.

Оставих таблицата отворена и потърсих най-старото срещане на думата, която хората използваха за нея.

Не „Шинда“.

Другата.

* * *

Водата държи Шиндо.

Устите са празни.

Разказът стои под кръчмата. Три коли. Казан.
Човек с лице към селото. Сянката остава зад
него.

Името му не минава през хората.

Минава през водата.

Шинда чете.

Думите са натежали. Част от тях идват от
устите. Част стоят от случилото се. Двете не се
сливат.

„Бребреш пази казана. Гората пази мен.“

Този ред остава.

Другите падат.

Паджерото стои. Бравата стои в дървото.
Огънят гасне. Човекът не преминава.

Селото не носи името.

Водата го носи.

Това е достатъчно.

* * *

Намерих думата в дигитално копие на стар краеведски опис. Не беше официален документ. Нямаше автор, само година на преписване и бележка, че текстът е събран от разкази на хора от района.

В един абзац се споменаваха жени, виждани край вода след дъжд. Не бяха описани като хора и не бяха описани като духове. Авторът беше записал само, че гласът понякога се чува от друго място, а образът не остава еднакъв.

Последното изречение гласеше:

„По селата наричат явлението самодива, макар думата да не обяснява нищо.“

Това беше единственото използване на думата.

Проверих други варианти на текста. В две по-късни копия изречението липсваше. В трето „явлението“ беше заменено с „жената“. Не можех да установя коя версия е първа.

Добавих файла към папката.

Името на папката беше `SAMODIVA`.

Не го приех като определение. Беше етикет за търсене.

Сравних местата, посочени в описите, с точките от собствените ми измервания. Част от тях следваха вода. Други стояха при проходи, извори и стари пътища. Нямаше достатъчно точни координати, за да се направи карта.

Имаше достатъчно, за да се види повторение.

Врачеш не беше единствената точка.

В 01:53 получих нов запис от приемника.

Не глас.

Три кратки промени в шума, разделени от две прекъсвания.

Не повторих последователността.

Не я подадох обратно.

Записах часа и продължих да наблюдавам.

В 02:17 приемникът остана тих.

За първи път от началото.

* * *

Шинда стои при водата.

Тринадесет е в нея.

Три е до него.

Две стои отделно.

Числата не идват от извора. Не минават надолу. Не се изтриват.

Водата държи посока към мястото, където първият глас влиза в човешкото нещо.

Сега глас няма.

Мястото е отворено.

Фигури стоят около извора.

Не идват.

Не се събират.

Стоят.

Една носи дреха с тесни линии по ръкавите. Друга държи косата прибрана под плат. Трета има метал около шията. По една няма нищо, което човешко око пази дълго.

Следите им не започват тук.

Не свършват тук.

Водата минава между тях.

Никоя не говори.

Шинда гледа течението.

В него има един образ.

Тя не го чете.

* * *

Не знаех защо тръгнах към извора.

Нямаше повикване. Нямаше сигнал в 02:17. Тя не беше идвала в работилницата след вечерта с непознатия. Не беше оставила следа в уредите, по стъклото или в записите.

Проверих камерите в селото.

Работеха нормално.

Проверих времето.

Не беше валяло.

Оставих основната част от оборудването. Взех само рекордер, фотоапарат, бележник и малък приемник. После върнах фотоапарата на масата.

Не можех да обясня решението с техническа причина.

След тунела носех повече записи, отколкото можех да проверя. След непознатия вече не бях сигурен кои от тях съм направил сам. Още една камера нямаше да подобри наблюдението.

Взех бележника.

На първата празна страница имаше ред, който не помнех да съм писал:

„Не носи копие.“

Проверих мастилото. Съвпадаше с писалката ми.

Оставих и бележника.

Тръгнах без уреди.

По пътя към гората не срещнах никого. Един прозорец светеше над улицата. Кучето до оградата беше будно, но не вдигна глава. При края на селото радиото в отворена кола издаде кратък шум и угасна.

Не проверих часа.

Пътеката беше влажна, макар да не беше валило. Водата се чуваше отляво. На местата, където преди бях спирал да измервам, сега не направих пауза.

Не използвах същите стъпки.

Не го правех нарочно.

Краката ми избираха другата страна на камъните, преди да погледна надолу.

При извора мъгла нямаше.

Тя стоеше до водата.

Около нея имаше други.

* * *

Фигурите стоят.

Ловецът идва без нещата, които държат.

Ръцете му са празни.

В раменете остава тунелът. В стъпките остава границата. В дланта остава бележникът, който не носи.

Следата му е плътна.

Не от пътя.

От прочетеното.

Той вижда фигурите една по една. Погледът му се връща. Брои.

Шинда не брои с него.

Тринадесет стои.

Фигурите са повече.

Водата държи една.

Шинда не намира образа.

Ловецът го намира.

* * *

Спрях на няколко метра от извора.

Не можех да определя броя им. При първото преброяване бяха девет. После единадесет. Когато започвах от другата страна, стигах до седем. Не се движеха. Разликата идваше от това кои фигури успях да отделя от дърветата и една от друга.

Носеха дрехи, които не принадлежаха на един период. Част от тях приличаха на носии, които бях виждал в стари снимки. Други имаха кройки, които не можех да свържа с познато време. Нямаше еднакъв знак, цвят или предмет, който да ги обединява.

Никой не ме погледна.

Никой не говореше.

Шинда стоеше най-близо до водата.

- Какво е това? - попитах.

Тя не отговори.

Фигурите не реагираха на гласа ми.

Приближих се до извора. Не минах между тях. Имаше достатъчно място, но избрах път по края.

Водата беше спокойна в плиткото корито.

Над нея стояха всички фигури.

В отражението имаше само една.

Шинда.

Водата държеше лицето ѝ, металните линии около челото, косата и горната част на дрехата. Останалите не се отразяваха. Дърветата зад тях се виждаха. Камъните се виждаха. Небето се виждаше.

Те не.

Шинда гледаше към водата.

Не към отражението.

Погледът ѝ се движеше по течението, по камъните и по местата, в които светлината се пречупваше. Минаваше през собствения ѝ образ, без да спре.

Направих крачка до нея.

- Виждаш ли ги? - попитах.

- Стоят.

- Във водата.

Тя погледна отново.

- Водата държи една.

- Коя?

Тя не отговори.

Не от отказ.

Не намираше онова, което питах.

Погледнах отражението. После нея.

- Теб.

Лицето ѝ остана неподвижно.

Водата продължи да държи образа.

- Отразява теб - казах.

* * *

Тя гледа.

Образът не стои за нея.

Името не стои.

Следата не стои.

Ловецът дава ред.

Не го записва.

Не го държи.

Казва:

- Това си ти.

Шинда гледа мястото.

Водата държи лице.

Сега има посока към него.

- Аз стоя - казва тя.

Това е всичко.

* * *

Фигурите започнаха да изчезват не чрез движение, а чрез невъзможността да ги отделя от мястото. Поглеждах към една, после към друга, и първата вече беше част от дървото, сянката или въздуха между клоните.

Не видях някой да си тръгва.

След кратко време край извора останахме само двамата.

Отражението ѝ още беше във водата.

Тя не го гледаше непрекъснато. Поглеждаше веднъж, после към мен, после към мястото, на което бяха стояли останалите.

- Те оставиха ли следите? - попитах.

- Следите стоят от мен.

- Всички?

- Оставям ги и чакам.

Гласът ѝ не носеше признание. Казваше положение.

- Мен ли чакаше?

- Чакам кой идва.

Проверих думите ѝ срещу онова, което знаех.

Сигналът в 02:17. Посоките, които се събираха към извора. Собственият ми глас. Липсите в записите. Мястото под планината. Границата.

- Значи можеше да бъде всеки.

- Идваш ти.

Не изпитах гняв.

Нямаше към какво да бъде насочен. Тя не беше избрала името ми, живота ми или времето. Беше оставила следа. Аз я бях прочел.

- От кога? - попитах.

- Следата няма начало, което носиш.

- Имало ли е други?

- Има стъпки.

- Стигна ли са дотук?

- Стоят другаде.

Тя не каза повече.

Водата продължаваше да държи отражението ѝ. Сега, след като ѝ го бях посочил, погледът ѝ се връщаше към него. Не го четеше по начина, по който четеше останалото. Само знаеше къде е.

Не извадих телефон.

Не направих снимка.

Не отбелязах час.

За пръв път от началото оставих наблюдението без копие.

* * *

Шинда вижда посока към образа.

Не вижда запис.

Ловецът стои до водата.

Ръцете му са празни.

Тунелът остава в него. Границата остава. Площадът остава. Пълното име стои в

човешкото нещо, което не носи.

Той дава лице.

Не взема вода.

Проверката свършва.

* * *

Слязох сам.

Тя не каза, че остава. Не каза, че ще се видим отново. Когато се обърнах при първия завой, стоеше до извора и гледаше водата.

Следващия път, когато погледнах назад, мястото беше празно.

В работилницата компютърът беше включен.

Бях сигурен, че го оставих изключен. Не разчитах на сигурността си и проверих журнала. Системата се беше стартирала в 02:17, докато бях в гората.

Нямаше въведена парола.

Нямаше дистанционна връзка.

Таблицата с аномалиите беше отворена. Към нея имаше добавени нови редове.

Не бяха написани с думи. Съдържаха времена, координати, номера на файлове и стойности от измерванията ми. Подредих ги по дата.

Първият ред беше от нощта, когато приемникът хвана гласа.

Последният беше от тази нощ.

В полето за наблюдаван обект навсякъде стоеше един и същи идентификатор.

Не име.

Поредица от знаци, генерирана по начин, който не разпознах.

Проверих дали идентификаторът се среща другаде. Намерих го в метаданните на аудиофайловете, в празно поле на снимките от тунела, в журнала на файла с пълното ми име и в един от записите при границата.

До този момент бях приемал полетата за технически остатък.

Сега съвпадаха.

Направих списък на всяко събитие, при което идентификаторът присъстваше. Нямаше нито един файл преди първото включване на приемника.

Имаше го във всички след това.
Не обозначаваеше мястото.
Местата се променяха.
Не обозначаваеше устройството.
Устройствата бяха различни.
Не обозначаваеше нея.
На записите, в които тя присъстваше без мен,
полето липсваше.
Идентификаторът следваше наблюдателя.
Следваше мен.
Прегледах последователността отначало.
При извора бях записал гласа.
Тунелът беше записал гърба ми.
На границата логът беше запазил положението
ми спрямо линията.
При непознатия файлът беше записал пълното
ми име, часа и мястото.
Във всяка точка аз събирах данни.
Във всяка точка данните събираха мен.
Не написах заключение.
Не беше нужно.

Отворих първия аудиофайл. Продължителност една секунда и осем десети. Пуснах го и чух неоформения звук, който тогава бях приел за начало на глас.

Сега в него имаше структура, която не бях търсил.

Не реч.

Интервал.

Измерих повторенията. Съвпадаха с импулсите от границата, но в по-малък мащаб. Три промени. Две паузи. После моето име в следващите записи.

Не бях получавал съобщение.

Бях преминавал проверка.

Отворих системния журнал за 02:17.

Освен локалните записи имаше един вход, който не принадлежеше на нито един интерфейс в мрежата. Адресът не беше валиден за локална или публична система. Координатите в пакета не сочеха към Врачеш.

Проверих формата.

Същият модел.

Три импулса. Две прекъсвания.

Времето беше 02:17:00.

Мястото беше на стотици километри от селото.

Нямаше име.

Нямаше съобщение.

Само отговор.

Записах реда в лога.

Не тръгнах натам.

Не търсих карта.

Не отворих нова папка.

Системата продължи да работи нормално. Приемникът стоеше на масата с ключ в положение OFF. Нямаше захранване, антена или свързан кабел.

Часовникът показва 02:18.

Затворих файловете един по един. Таблицата, аудиото, снимките, системния журнал. Последен остана първият запис.

Преди да го затворя, прочетох началната си бележка:

„Всяка нощ в 02:17 приемникът хващаше глас.
Приемникът беше изключен.“

Бях записал правилно състоянието на
устройството.

Бях объркал приемника.

В 02:17 изключена беше машината. Аз оставах
на линия.

